

MORGAN RICE

CESTA HRDINŮ

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN - KNIHA PRVNÍ)

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Cesta Hrdiny

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Cesta Hrdiny / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos Světový bestseller číslo jedna! Autorka bestsellerů Morgan Rice přichází s novou úžasnou fantasy sérií. Příběh knihy CESTA HRDINY (Kniha první v sérii ČARODĚJŮV PRSTEN) se točí kolem osudů jednoho dospívajícího, a velmi zvláštního chlapce, čtrnáctiletého poddaného ze zapadlé vesnice na okraji Království Prstenu. Thorgrin je nejmladší ze čtyř bratrů, jejich otec pro něj má jenom samé podřadné práce a bratři jím opovrhují. Thorgrin sám ale cítí, že je jiný než ostatní. Sní o tom, že se jednoho dne stane skvělým válečníkem, přidá se ke králově družině a společně s nimi bude ochraňovat Prsten od hord nepřátel, žijících na druhé straně Kaňonu. Když dospěje do určeného věku, otec mu zakáže, aby se pokusil o přijetí u královské Legie. Chlapec jej odmítne poslechnout a na vlastní pěst se vydá na cestu z rodné vesnice. Je odhodlán prosadit si svou za každou cenu. Jenže Králův Dvůr je plný zápasu o moc, neuspokojených ambicí, rodinných dramát, žárlivosti, násilí a zrady. Král MacGil si musí z potomků vybrat svého nástupce, zatímco Meč Osudu, zdroj veškeré jejich moci, stále nedotknutý čeká na vyvoleného, který bude schopen jím vládnout. Thorgrin přijíždí do města jako nezvaný cizinec a musí si prosadit své přijetí do Legie. Po čase zjišťuje, že má určité zvláštní síly, kterým sám nerozumí. Zjišťuje, že má neobyčejný dar a že jej čeká neobyčejný osud. Navzdory svým možnostem se zamiluje do královny dcery, a když jejich vztah začíná postupně rozkvétat, Thor zjišťuje, že proti němu stojí mocní soupeři. Když se snaží porozumět svým schopnostem, králův mág jej vezme pod svá ochranná křídla a poví mu, že matka, kterou chlapec nikdy nepoznal, pocházela z daleké země za Kaňonem, vlastně dokonce až za Zemí Draků. Než může Thorgrin uskutečnit svůj sen a stát se válečníkem, čeká jej spousta náročného tréninku. Z něj je však neustále vyrušován, protože se proti své vůli stává středem

dvorních machinací a intrik, které se snaží zničit jeho lásku a srazit jej do kolen – a celé království s ním. Díky důmyslně propracovanému fiktivnímu světu a postavám je CESTA HRDINY epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, které nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. To vše na ploše 80 000 slov. Knihy č. 3 až č. 17 jsou nyní rovněž dostupné! Zábavná epická fantasy. – Kirkus Reviews Můžeme tu vidět počátek něčeho neobyčejného. San Francisco Book Review Nabité akcí ... Autorčin styl je skvělý a příběh strhující. Publishers Weekly Temperamentní fantasy ... Počátek něčeho, co slibuje stát se strhující epickou fantasy sérií pro mladé čtenáře. Midwest Book Review

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	12
KAPITOLA DRUHÁ	19
KAPITOLA TŘETÍ	26
KAPITOLA ČTVRTÁ	32
KAPITOLA PÁTÁ	37
KAPITOLA ŠESTÁ	41
Конец ознакомительного фрагмента.	44

CESTA HRDINY

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN - Kniha první)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA Today bestesellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 9 knih, USA Today bestseller číslo 1; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, USA Today bestseller číslo 1, postapokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženo do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné.... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review (D. Donovan, kritik)

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Zábavná epická fantasy od Riceové (ČARODĚJŮV PRSTEN) nese všechny klasické rysy žánru – silný příběh, který je silně inspirován středověkým Skotskem a jeho historií, a také dobrý smysl pro popis dvorních intrik.“

—Kirkus Reviews

„Zbožňuji způsob jakým Riceová vytvořila postavu Thora a světa, který jej obklopuje. Krajina i bytosti, které ji obývají, jsou velmi zdařile popsány... Příběh je poutavý. Krátký, ale sladký... Počet vedlejších postav je citlivě nastaven, takže se čtenář nemůže ve vyprávění „ztratit“. Nechybí dobrodružství, ani momenty plné hrůzy, která však nepřekračuje hranice žánru. Kniha je výborná zejména pro čtenáře ve věku mezi 15 až 20 lety... V této knize můžeme rozhodně spatřit počátky něčeho pozoruhodného...“

--San Francisco Book Review

„V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“

McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi....Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„CESTA HRDINY je jednoduchá a snadná četba. Konce jednotlivých kapitol vás doslova nutí zjistit, co se stane v kapitole následující a knihu je proto těžké odložit. V knize nalezneme několik málo překlepů, přičemž některá jména jsou zaměněná, avšak ani jedno nekazí celkový dojem z příběhu. Na konci příběhu jsem měl pocit, že musím mít okamžitě v rukou jeho další část a nakonec to bylo přesně to, co jsem také udělal. Všechny devět dílů Čarodějova prstenu lze v současnosti zakoupit v Kindle store, přičemž Cesta hrdiny je ke stažení zdarma, aby si čtenáři mohli vyzkoušet o čem série bude! Pokud se poohlížíte po rychlé a zábavné četbě na dovolenou, tato kniha splní vaše přání krásně.“

--FantasyOnline.net

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘÍK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ ŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1) ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPIŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

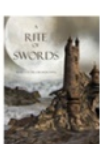
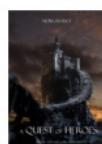
PROKLETÁ (Kniha č.11)

Stáhněte si knihy od Morgan Rice přímo teď!

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN v audio formátu!

© 2012 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Jacket image Copyright RazoomGame použito s licencí Shutterstock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
“Nelehká je hlava, která nese korunu.”
—William Shakespeare
Král Jindřich IV, Dějství II

KAPITOLA PRVNÍ

Chlapec stál na nejvyšším návrší jižního kraje Západního království Prstenu. Byl otočen směrem k severu a sledoval východ prvního ze sluncí. Kam až jeho oko dohlédlo se táhly válcovité zelené kopce, které padaly do údolí a zase se zvedaly k vrcholům, jako by to byly hrby obrovských velbloudů. Hřejivé oranžové paprsky prvního slunce se protahovaly ranní mlhou, nutily ji jemně jiskřit a dodávaly kraji neobyčejnou atmosféru, která korespondovala chlapcovou náladou. Málokdy se probudil takhle brzo a vážil cestu tak daleko od domova – a ještě nikdy se nedostal až takhle vysoko – protože věděl, že se otec bude kvůli tomu hněvat. Ale ten den mu to bylo jedno. Nebral v úvahu žádné z milionu pravidel a domácích povinností, které musel vykonávat během celých svých čtrnácti let. Toho dne bylo všechno jinak. Byl to den kdy přišel jeho osud. A všechno se mělo změnit.

Chlapec, Thorgrin ze Západního království, z Jižní provincie, z klanu McLeodů – běžně známý jednoduše jako Thor – nejmladší ze čtyř bratrů, a nejméně oblíbený syn svého otce, zůstal vzhůru celou noc v očekávání tohoto dne. Netrpělivě přecházel sem a tam, s očima horečnatě upřenýma směrem, kde začalo vycházet slunce. Den jako tento přišel pouze jednou za několik let a kdyby jej propásl, zůstal by v této vesnici, odsouzen starat se o otcovo stádo, do konce svých dní. A to byla myšlenka, se kterou se nedokázal smířit.

Den odvodů. Jediný den, kdy královská armáda vyjížděla do provincií a vybírala si dobrovolníky pro královskou Legii. Po celý svůj život nesl Thor o ničem nikdy víc. Slovo život pro něj mělo jenom jeden význam: dostat se k Stříbrným, k elitní jednotce králových rytířů, vybavených tou nejlepší zbrojí a zbraněmi, které jsou k dostání v obou královstvích. A nikdo se nemohl dostat k Stříbrným, pokud předtím nesloužil v Legii, jednotce panošů ve věku mezi čtrnácti a devatenácti lety. Pokud člověk nebyl synem urozeného otce, nebo alespoň uznávaného válečníka, potom i dostat se pouze k Legii byl pro většinu nepřekonatelný problém.

Den odvodů, vzácná událost, ke které docházelo vždy jednou za několik let, když Legie potřebovala doplnit, a kdy královi muži vyrazili do všech stran hledat nové rekruty, byl jedinou výjimkou, kdy se šance zvýšily. Každý věděl, že pouze několik málo uchazečů z řad obyčejných občanů bylo vybráno – a že ještě méně z nich se nakonec do Legie skutečně dostalo.

Thor pozoroval horizont záměrně, hledaje jakýkoliv náznak pohybu. Do vesnice vedla jediná cesta a Stříbrní po ní budou muset jet. Chtěl být první kdo je uvidí. Jeho ovčí stádo se promenádovalo všude kolem něj, v jednom hlasitém protivném chóru neustále bečelo, dožadujíc se, aby je vzal zpátky na nižší svahy, kde byly pastviny bohatší. Pokoušel se ten hluk prostě nevnímat. A puch jakbysmet. Musel se soustředit.

Všechny ty roky, kdy se staral o stádo, a dělal otci lokaje, aby poté mohl dělat lokaje bratrům, všechno to bylo snesitelné jenom díky myšlence na ten jediný den, kdy bude moci tohle místo opustit. Ten den, kdy přijdou Stříbrní, a on překvapí všechny, kteří jej podceňovali tím, že bude vybrán. Jediným rychlým pohybem se vyšvihne na jejich vůz a navždy řekne tomu všemu tady sbohem.

Thorův otec jej samozřejmě nikdy nepovažoval za vhodného ke kandidatuře do Legie – vlastně ho nikdy nepovažoval za vhodného pro nic. Namísto toho rozděloval svou lásku mezi Thorovy tři starší bratry. Nejstaršímu bylo devatenáct a druhí dva byli vždy o rok mladší, což zanechávalo Thora pozadu o nejméně tři roky za nimi všemi. Možná proto, že byli přibližně stejně staří, anebo i proto, že si byli vzájemně velmi podobní, a zároveň velmi rozdílní než Thor, drželi tři bratři pospolu a Thorovy existence si pramálo všímali.

Ba co hůř, byli i vyšší, robustnější a silnější než on, a Thor, který dobře věděl, že přitom není žádný trasořítka, se vedle nich cítil maličký. Jeho svalnaté nohy se zdály křehoučké v porovnání s těmi dubovými sudy, které vlastnili jeho bratři. Jeho otec nikdy neudělal nic, aby se to mohlo změnit, a vlastně se zdálo, že se mu to tak i zamlouvá. Nechával Thora starat se o ovce a udržovat zbraně, zatímco jeho bratři měli čas na trénink. I když to nebylo nikdy nahlas řečeno, bylo více než jasné, že

Thor je určen k tomu, aby strávil svůj život na okraji pozornosti a sledoval, jak jeho bratři postupně dosahují skvělých schopností. Jeho osudem bylo zůstat pohlcen touto vesnicí a dávat svému otci i bratrům co možná nejvíce podpory, aby mohli jít za svými sny.

Úplně nejhorší ale bylo, že Thor často cítil, že ho bratři pro všechnu práci, kterou pro ně dělal, paradoxně spíše nenávidí. Mohl to vycítit v každém pohledu i ve všech jejich gestech. A i když tomu sám příliš dobře nerozuměl, bál se jich a zároveň jim záviděl. Možná proto, že se od nich tolik lišil. Nevypadal jako oni, nepoužíval jejich „chlapské“ výrazy, dokonce se ani neoblékal jako oni, protože otec schovával vždy to nejlepší – purpurové tuniky a zlatem zdobené zbraně – pouze pro bratry, zatímco na Thora zůstávaly jenom ty nejhrubší a nejobyčejnější hadry.

Nicméně Thor se tím nenechával příliš trápit a dělal to nejlepší co mohl, vždy našel cestu jak šaty upravit, aby lépe seděly. UVázal si kolem pasu šátek namísto opasku, a když přišlo léto, odpáral rukávy, aby jeho vypracované paže mohl ovívat letní vánek. Ke své tunice nosil kalhoty z hrubé tkaniny – jeho jediný pár – a boty vyrobené z té nejničemnější kůže, zašněrované vysoko až na holeně. Těžko je srovnávat s koženými botami jeho bratrů, ale přesto mu stačily. Celá jeho uniforma byla vlastně naprosto normální – pro pastýře.

Těžko by se u něj ale našlo typické pastýřské vzezření. Thor byl vysoký a štíhlý, s hrdě vyklenutou čelistí, výraznými lícními kostmi a šedýma očima. Vypadal spíše jako válečník, který ztratil svou jednotku. Rovné hnědé vlasy mu volně spadaly za uši a skrz ofinu živě probleskovaly bystré oči.

Thorovi bratři směli dnes spát dlouho. Čekala na ně vydatná snídaně. Poté budou vysláni k Odvodu, vybaveni těmi nejlepšími zbraněmi a otcovým požehnáním, zatímco jejich mladší bratr se ani nesmí zúčastnit. Jednou se pokusil otce zeptat, ale s dobrou se nepotázal. Jeho otec diskuzi rezolutně utnul odmítnutím a Thor to pak již nikdy znovu nezkusil. Nebylo to fér.

Přesto byl však Thor rozhodnutý vzepřít se osudu, který pro něj jeho otec naplánoval. Jakmile se objeví první jezdec královské kolony, poběží o závod zpátky do jejich domu a postaví se otci znovu. Ať se mu to bude nebo nebude líbit, nakonec bude stát u Odvodu s ostatními. Jeho otec ho nemůže zastavit. Při pomýšlení na ten moment však cítil, jak mu v krku roste velký knedlík.

Když první slunce vystoupalo o poznání výše, a když se to druhé, mátově zelené, odhodlalo rovněž ukázat na obzoru, přidávajíc své světlo na fialovou oblohu, kolona se objevila.

Stál jako přimražený, cítil jak se mu po zádech přehnala chladivá vlna. Tam na obzoru se objevil nejasný obrys vozu taženého koňmi, jejichž kopyta vířila nad kolonou prach. Jeho srdce se rozbušilo ještě více, když se záhy objevil druhý vůz. A potom další. I na takovou dálku bylo vidět, jak se pozlacené vozy blyští ve světle sluncí. Jako když plotice vyskakují z vody.

Vokamžiku, kdy napočítal dvanáct vozů, nemohl už déle otálet. Poprvé ve svém životě zapomněl na své stádo, s divoce bijícím srdcem se otočil a klopýtal dolů z kopce, pevně rozhodnutý nezastavit se, dokud si nezíská jejich pozornost.

*

Thor se ani nezastavil aby nabral dech, když se řítí dolů z kopce, skrz křovinaté stromy, nijak se nezajímajíc, že ho jejich větve zraňují. Brzy dorazil na mýtinu odkud už mohl vidět vesnici, která se rozkládala hned pod ní. Byla to malá ospalá osada plná jednopodlažních, bíle omítnutých domků s doškovými střechami. Žilo zde několik tuctů rodin. Z většiny komínů stoupal kouř, protože většina obyvatel už byla vzhůru a připravovala snídani. Bylo to vlastně idylické místo, dostatečně daleko – celý den jízdy – od Králova Dvoru, aby to odradilo cestovatele od častých návštěv. Další z mnoha farmářských vesnic na okraji Prstenu, další zoubek ve velkém kole Západního království.

Thor přesprintoval poslední úsek, který mu zbýval na náves, zanechávaje za sebou oblak prachu. Slepice a psi se tak tak stíhali uhýbat z cesty a stařena sedící před svým domkem, míchajíc cosi v hrnci, se na něj zamračila.

„Zpomal, kluku!“ zasyčela, když ji míjel a prach rozvířený jeho nohou téměř zadusil její oheň.

Ale Thor nezpomalil ani v nejmenším – ne kvůli ní, ne kvůli nikomu. Zahnul do jedné postranní uličky, potom do druhé, kopírujíc svými pohyby dokonale všechny její zákruty, které znal i poslepu, až nakonec dorazil domů.

Bylo to malé, ničím nevýrazné obydlí, stejné jako všechna ostatní. Mělo bílé stěny a vysokou doškovou střechu. Stejně jako většina ostatních mělo jenom jednu místnost. Otec spal na jedné straně a jeho tři bratři naproti. Na rozdíl od ostatních však měl jejich dům vzadu přístavek pro slepice. To bylo místo, kde spal i Thor. Zpočátku spával společně s bratry, ale postupem času byli větší a větší, a také zlejší a namyšlenější. Potom už tam pro něj nebylo místo. Thorovi to zpočátku bylo líto, ale nyní si liboval, že má vlastní pokoj, kde se může od bratrů izolovat. Celé to vlastně jenom potvrdilo něco, co už dávno stejně věděl, že je v této rodině jen a pouze trpěným vydědencem.

Thor se vrátil do vchodových dveří a zastavil se až ve světnici.

„Otče!“ křičel a zároveň lapal po dechu. „Stříbrní! Už jedou!“

Otec s bratry se zrovna mačkali kolem stolu se snídaní, oblečení ve svých nejlepších šatech. Na jeho slova vyskočili od stolu a drali se ke dveřím, strkající do Thora rameny tak, že ho málem porazili na zem.

Thor je spěšně následoval a za malou chvíli už všichni stáli s očima upřenými k obzoru.

„Nikoho nevidím,“ řekl hlubokým hlasem Drake, nejstarší z bratrů. Se svými širokými rameny, hnědými očima, úzkými odmítavými rty a na krátko střiženými vlasy, stejně jako zbývající dva bratři, se teď zamračil na Thora. Jako obvykle.

„Ani já nic nevidím,“ zahlasil o rok mladší Dross, vždy stojící po bratrově boku.

„Už jedou!“ bránil se Thor. „Přísahám!“

Otec jej chytil hrubě za ramena a otočil s ním k sobě.

„A jak to můžeš vědět?“ dožadoval se odpovědi.

„Viděl jsem je.“

„Jak? Odkud?“

Thor zaváhal, protože ho otec dostal. Samozřejmě, že věděl, že jediné místo odkud mohl Thor kolonu spatřit, bylo z vrcholku kopce. Thor nevěděl co má odpovědět.

„Já... jsem vylezl na kopec...“

„Se stádem? Dobře víš, že nesmějí tak daleko.“

„Ale dneska je to jiné. Musel jsem je vidět.“

Otec se zamračil.

„Okamžitě jdi dovnitř, vylešti meče a přines je bratrům. Musí před královými muži vypadat co nejlépe.“

Tím byl otec s Thorem hotov a otočil se zpět k bratrům, kteří stáli na cestě a vyhlíželi.

„Myslíš, že náš vyberou,“ zeptal se Durs, nejmladší z těch tří, ale i tak o tři roky starší než Thor.

„Byli by blázni, kdyby to neudělali,“ řekl otec. „Letos jim chybí hodně rekrutů. Byl asi hodně malý výběr, jinak by se neobtěžovali jet až sem. Jen stůjte rovně, vy tři, brady vzhůru a vypněte hrud'. Nedívejte se jim přímo do očí, ale ani neklopte zrak. Buďte silní a sebejistí. Nesmíte ukázat žádnou slabost. Jestli se chcete dostat do královny Legie, tak se musíte chovat jako když v ní už jste.“

„Ano, otče,“ odpověděli tři synové jako jeden a napřímili se.

Otec se otočil a zamračil na Thora.

„Co tady ještě děláš?“ zeptal se. „Mazej dovnitř!“

Thor stál na místě a nemohl se rozhodnout. Nechtěl neuposlechnout otce, ale také s ním přece musel mluvit. Jeho srdce prudce bušilo, zatímco se rozhodoval. Nakonec usoudil, že bude nejlepší uposlechnout, přinést meče a teprve potom promluvit k otci. Přestat poslouchat úplně by jeho věci nijak nepomohlo.

A tak se Thor rozběhl skrz dům k zadnímu vchodu, kde byl malý přístavek na zbraně. Našel meče svých bratrů, všechny tři byly to nádherné kusy, rukojeti zdobené stříbrným tepáním, vzácné dary, na které otec musel roky šetřit. Popadl všechny tři, jako vždy zaskočen jejich vahou, a běžel skrz dům zase ven.

Přiřítíl se zpátky k bratrům a každému podal jeho zbraň. Potom se opět otočil k otci.

„Co? Nejsou vyleštěné?“ řekl Drake.

Otec se na něj odmítavě podíval, ale než stačil cokoliv říct, Thor začal mluvit sám.

„Otče, prosím. Musím s tebou mluvit!“

„Řekl jsem ti, že máš naleštit...“

„Prosím, otče!“

Otec se na něj znovu, ale tentokrát nejistě, zamračil. Musel v Thorově tváři spatřit, že to o čem chce mluvit, je opravdu důležité, protože nakonec řekl: „Takže?“

„Chci aby mě posoudili. Stejně jako ostatní. Pro Legii.“

Smích jeho bratrů, který se mu ozval za zády, způsobil, že se celý začervenal.

Ale otec se nesmál, naopak, jeho už tak zamračený obličej se teď se zachmuřil ještě více.

„Vážně jo?“ zeptal se.

Thor vzrušeně přikyvoval.

„Je mi čtrnáct. Už jsem způsobilý.“

„Odřezkovi už je čtrnáct,“ řekl Drake pohrdavě. „Kdyby tě vybrali, byl bys ze všech nejmladší. To si myslíš, že si vyberou spíš tebe než někoho jako jsem já, o pět let starší chlap?“

„Jseš drzej,“ řekl Durs. „Vždycky jsi byl.“

Thor se na ně podíval. „Já se ale neptám vás,“ řekl.

Potom se hned obrátil zpátky k otci, který se stále ještě kabonil.

„Otče, prosím,“ řekl. „Dej mi šanci. To je všechno o co žádám. Já vím, že jsem mladý, ale to se časem změní. Dokážu se o sebe postarat.“

Otec zakroutil hlavou.

„Ty nejsi voják, chlapče. Nejsi jako tvoji bratři. Jsi pasák ovcí. Tvůj život je tady. Se mnou. Budeš dělat svoje povinnosti a budeš je dělat dobře. Člověk by neměl snít příliš vysoko. Smíř se se svým životem a nauč se ho mít rád.“

Thor cítil, jak se mu srdce pomaloučku láme na malé kousky a jeho životní plány se rozpadají přímo před jeho očima.

Ne, pomyslel si. Tohle nemůže být konec.

„Ale otče...“

„Ticho!“ rozřízl otcův výkřik ranní vzduch. „Mám toho dost. Už jsou tady. Klid! se z cesty a chovej se slušně až tu budou.“

Otec postoupil kupředu a jednou rukou odstrčil Thora stranou, jako by byl nějaká věc, která ani nestojí za pohled. Svalnatá paže se prudce opřela do Thorovy hrudi.

Ulicí se náhle rozlehl velký hluk. Lidé se vyhrnuli ven z domků a postávali po stranách cesty. Velký oblak prachu ohlašoval příchod karavany, která se záhy objevila v ulicích. Tucet těžkých vozů, tažených koňmi si to hřmělo na náves.

Objevili se ve městě náhle jako skutečná armáda a zastavili nedaleko Thorova domu. Jejich koně tančili na místě a frkali. Zabralo notnou chvíli, než se zvednutý prach alespoň trochu usadil, zatímco Thor se snažil přes něj zahlédnout alespoň něco z jejich výzbroje a brnění. Nikdy neviděl Stříbrné takhle zblízka. Jeho srdce bilo vzrušením.

Voják jedoucí v čele kolony sesedl ze svého hřebce. Opravdový člen Stříbrných, oděný v blyštivé kroužkové košili a dlouhým mečem připásaným k boku. Vypadal asi tak na třicet let, strniště na bradě, jizva na tváři a nos kdysi zlomený v boji. Byl to nejpůsobivější muž jakého Thor kdy viděl, dvakrát široký jako ostatní. Výraz v jeho tváři prozrazoval, že zde má vedoucí úlohu.

Voják seskočil na prašnou cestu a, cinkaje ostruhami, předstoupil před seřazené chlapce.

Kolem celé návsi stáli tucty mladých mužů a chlapců v očekávání a s tichou nadějí. Vstoupit do řad Stříbrných znamenalo život plný cti, bitev, slávy a proslulosti – a také titulů, bohatství a třeba i půdy. Znamenalo to získat tu nejlepší nevěstu, nejpráhodnější pozemky a žít život na výsluní. Znamenalo to čest pro celou rodinu. Vstup do Legie byl pro tohle všechno prvním krokem.

Thor si prohlížel veliké, pozlacené vozy a dobře věděl, že jedině tato monstra dokáží uvést všechny rekruty. Kolona navštívila na své cestě mnoho měst a vesnic. Znepokojeně polknul, když si uvědomil, že jeho šance jsou ještě nepatrnější, než si původně myslel. Musel by se vyrovnat všem těmto chlapcům – mnozí z nich byli rození bojovníci – stejně jako svým třem bratrům. Měl pocit, že je možná všechno jeho snažení marné.

Thor mohl stěží dýchat, když voják tiše krácel podél řady doufajících rádoby rekrutů. Začal na vzdálenějším konci návsi a pomaloučku obcházel dokola. Thor samozřejmě všechny přítomné chlapce dobře znal. Věděl také, že někteří z nich ve skutečnosti nechtějí být vybráni, ale jejich rodiny je přesto chtějí vyslat do světa. Takoví měli od začátku strach a nejspíš z nich budou jenom špatní vojáci.

Thor se propadal hanbou. Cítil, že si zaslouží být vybrán stejně jako kterýkoliv z těch, co stáli teď v řadě. Jenom to, že jeho bratři byli starší, větší a silnější přece ještě neznamenalo, že by neměl alespoň dostat tu šanci postavit se do řady s nimi a být třeba i vybrán. Hořel nenávistí vůči svému otci, a když voják došel až k nim, měl pocit, že snad vyletí z kůže.

Voják se poprvé na své cestě kolem návsi zastavil. Přímo před Thorovými bratry. Prohlédl si je od shora dolů a zdálo se, že na něj udělali dojem. Natáhl se, chytil jílec jednoho z jejich mečů a tasil. Možná aby zjistil, jak kvalitně je kovaný.

Pak se uchechtl.

„Tys tenhle meč ještě nikdy doopravdy nepoužil, že?“ zeptal se Drakea.

Thor poprvé v životě uviděl Drakea nervózního. Drake těžce polkl.

„Ne, můj pane. Ale použil jsem jej mnohokrát při tréninku a...“

„Při tréninku!“

Voják propukl v hurónský smích a otočil se k ostatním, kteří se rovněž přidali, vysmívající se Drakeovi přímo do tváře.

Ta se okamžitě zbarvila do ruda. Bylo to poprvé, co Thor viděl Drakea poníženého. Běžně to byl Drake, kdo ponižoval ostatní.

„No, potom můžeme nepochybně našim nepřátelům říct, aby se tě báli – ty, který vládneš mečem v tréninku!“

Zástup vojáků se znovu rozesmál.

Velitel se potom otočil k dalším Thorovým bratrům.

„Tři kusy z jednoho stáda,“ hladil si strniště na bradě. „To se může hodit. Všichni jste pěkně urostlí. I když zelenáči. Budete potřebovat spoustu tréninku, aby z vás nakonec něco bylo.“

Na chvíli se odmlčel.

„Myslím, že pro vás najdeme místo.“

Kývnul bradou směrem k prvnímu vozu.

„Hybaj dovnitř. Ale pospěšte si, než si to rozmyslím.“

Všichni tři bratři se celí rozzáření rozeběhli k vozu. Thor si dobře všiml, že otcova tvář se rozjasnila také.

On sám se cítil pod psa, když je sledoval jak nastupují.

Voják už pomalu odcházel k dalšímu domu. Thorova sebekontrola a trpělivost právě došla.

„Sire!“ zakřičel Thor.

Otec po něm vrhl rozzlobený pohled, ale Thor se o to už nezajímal.

Voják se zastavil zády k Thorovi a pomaloučku se otočil.

Thor postoupil dva kroky kupředu a, se srdcem bijícím až v krku, vypínal hrud' jak jenom dokázal.

„Ještě jste neposoudil mne, sire,“ řekl.

Voják si překvapeně prohlédl Thora od hlavy k patě, jako by to byl nějaký vtíp.

„Opravdu?“ zeptal se a propukl v smích.

Jeho muži se začali smát také. Ale Thora to vůbec nezajímalo. Tohle byla jeho chvíle. Bylo to teď, nebo nikdy.

„Chci vstoupit do Legie!“ řekl Thor.

Voják předstoupil před chlapce a tyčil se nad ním jako hora.

„Ještě pořád tam chceš?“

Vypadal pobaveně.

„Bylo ti už vůbec čtrnáct let?“

„Bylo, sire. Před dvěma týdny.“

„Před dvěma týdny!“

Voják znovu vyprskl smíchy, stejně jako jeho druhové.

„V tom případě by se naši nepřátelé měli začít třást strachy jakmile tě spatří.“

Thor opět začínal cítit ponížení. Musel rychle něco udělat. Takhle to nemohl nechat. Voják se otočil a odcházel – přesně tomu musel Thor za každou cenu zabránit.

Postoupil o další krok kupředu a zařval: „Sire! Děláte chybu!“

Dav zděšeně zalapal po dechu, když se voják zastavil a znovu se velice pomaloučku otočil.

Ted' už se ale mračil.

„Kluku hloupá,“ řekl Thorův otec a chytil chlapce za rameno, „koukej mazat domů!“

„Nikam nejdu!“ zakřičel Thor a setřásl otcovu ruku.

Voják znovu předstoupil před chlapce. Otec se okamžitě stáhnul.

„Víš jaký je trest za urážku člena Stříbrných?“ vyštěkl.

Thorovo srdce bušilo jako o závod, ale dobře věděl, že teď se nesmí poddat.

„Prosím, odpusťte mu, sire,“ řekl Thorův otec. „Je to ještě pořád jenom malé děcko a...“

„S tebou nikdo nemluví,“ řekl voják a neústupným pohledem donutil otce aby mlčel.

Potom se voják otočil zpátky k chlapci.

„Odpověz!“ řekl.

Thor těžce polkl. Tohle nešlo tak, jak si to plánoval.

„Urazit člena Stříbrných je stejné jako urazit krále samotného,“ řekl Thor pokorně tak, jak se mu to vnořilo z paměti.

„Přesně tak,“ řekl voják. „To znamená, že ti teď můžu nechat vysázet čtyřicet ran bičem jestli budu chtít.“

„Nechtěl jsem tě urazit, sire,“ řekl Thor. „Jenom chci být vybrán. Prosím. Sníl jsem o tom celý svůj život. Prosím. Nechte mě stát se jedním z vás.“

Voják se na něj upřeně díval. Jeho tvář pomaloučku nabývala měkčích rysů. Po dlouhé chvíli pokýval hlavou.

„Jsi mladý, kluku. Máš statečné srdce. Ale ještě nejsi připravený. Vrať se k nám až přestaneš pít mámino mléko.“

Poté se otočil, rychle odkrácel pryč a vyskočil na koně. Ostatních chlapců si přitom už ani nevšiml.

Naprosto sklíčený Thor pozoroval, jak se kolona dala do pohybu a stejně rychle jako se ve vsi objevila, byla najednou ta tam.

Poslední věcí, kterou Thor z kolony zahlédl, byli jeho bratři sedící na konci vozu. Všichni tři mu věnovali pohledy plné posměchu. Odjížděli pryč přímo před jeho očima. Odjížděli daleko odsud, za lepším životem.

Thor cítil, že v něm cosi právě zemřelo.

Jakmile podívaná pominula, vesničané se opět začali rozcházet do svých domovů.

„Uvědomuješ si vůbec, jakou hloupost jsi udělal, ty kluku bláznivej?“ vyštěkl Thorův otec a chytil chlapce za ramena. „Uvědomuješ si, že jsi mohl naprosto zničit šance svých bratrů?“

Thor hrubě setřepal otcovy ruce z ramen. Ten se napřáhl a uštědřil synovi políček hřebtem ruky.

Chlapec se na otce také zamračil. Část jeho já chtěla zpočátku otcovi ránu oplatit. Ale nakonec se dokázal ovládnout.

„Dojdi pro moje ovce a přiveď je zpátky. Ted' hned! A až se vrátíš, nečekej, že tu dneska budeš mít večeři. A doporučuju ti hodně popřemýšlet o tom co jsi vyvedl.“

„Možná se nevrátím vůbec!“ zakřičel Thor, otočil se a našťvaně odcházel pryč. Pryč od domova. Do kopců.

„Thore!“ křičel otec. Posledních několik vesničanů, kteří se ještě nerozešli domů, celé scéně přihlíželo.

Thor přešel do klusu a potom do běhu, ve snaze dostat se od toho místa co nejdál. Skoro si ani nevšiml, že jeho tváře začaly zalévat velké slzy, protože jediný sen, který se kdy odvažoval snít, se teď zdál být dočista pošlapán a zničen.

KAPITOLA DRUHÁ

Thor se potuloval v kopcích celé hodiny, až nakonec na vrcholku jednoho z nich konečně usedl, ruce zkřížil přes nohy a zadumaně sledoval obzor. Díval se, jak kolona mizí v dálí, a jak se rozplývá oblak prachu, který zvedala, a který se potom držel ve vzduchu ještě hodiny poté.

Žádné další návštěvy už nebudou. Nyní byl odsouzen zůstat v téhle vesnici po dlouhé roky a doufat, že přijde druhá šance – jestli ovšem vůbec někdy přijde. A jestli to jeho otec vůbec někdy dovolí. Odteď už bude v domě jenom on a otec, nikdo jiný. A může vzít jed na to, že mu otec dá pořádně pocítit, jak moc jej naštvál. Chtěl by, aby Thor zůstal tady, a nadále dělat otci služebníka, až by se roky sešly s roky a on by nakonec skončil v téhle vesnici a v tom malém, bezvýznamném životě nadobro, přesně jako otec. Bratři mezitím budou sbírat slávu a proslulost. Po celém těle cítil ponížení, kterého se mu dostalo. Tohle nebyl život, který chtěl žít a dobře to věděl.

Znovu a znovu Thor namáhal mozek ve snaze na něco přijít. Cokoliv, co by to mohlo změnit. Ale nic takového tu jednoduše nebylo. Život mu rozdál právě tyto karty a žádné jiné.

Po několika hodinách se nakonec zvedl a, jakoby bez života, se začal šourat zpátky do známějších kopců. Výše a výše. Nevyhnutelně nakonec musel skončit na tom nejvyšším, kde ráno zanechal stádo. Zatímco šplhal vzhůru, první slunce zapadlo a druhé dosáhlo svého poledne a zalévalo oblohu svým zeleným světlem. Když se tak loudal krajem, pohrával si Thor s prakem, který měl uvázaný kolem zápěstí. Bylo to dobrá, léty prověřená zbraň. Potěžkal v ruce kožený pytlík, který měl uvázaný u boku, a prsty nahmatl kameny, jež byly uloženy uvnitř. Jeden hladší než druhý, všechny nasbírané z okolních potoků. Někdy střílel po ptácích, jindy po hlodavcích. Byl to zvyk, který zakořenil v jeho životě už před mnoha lety. Zpočátku nedokázal trefit vůbec nic. Potom se mu jednou konečně podařilo trefit pohyblivý cíl. Od té doby byla jeho muška přesná. Nyní bylo vrhání kamenů jako jeho přirozenost – a navíc to byla činnost, u které se dokázal uklidnit. Jeho bratři možná dokáží mečem přeseknout poleno, ale nikdy by netrefili letícího ptáka kamenem.

Thor bezmyšlenkovitě založil kámen do praku, zaklonil se trochu dozadu, a vrhnul kámen vši silou, kterou našel, představuje si, že střílí na vlastního otce. Trefil větev vzdáleného stromu. Čistě ji ze stromu ustřelil. Když si kdysi uvědomil, že by mohl zvířata, která mu sloužila za cíle, vlastně zabít, zalekl se vlastní síly i toho, co mohla způsobit. Místo toho teď jako terče používal větve. Ledaže by se u jeho stáda objevila liška. Po nějakém čase je tímhle způsobem naučil, aby se držely dál. Thorovy ovce byly tím nejbezpečnějším stádem z celé vesnice.

Thor pomyslel na své bratry, na to kde teď asi jsou, a už byl zase rozzlobený. Po jednodenní jízdě dorazí do Králova Dvoru. On si to mohl jenom představovat. Viděl, jak přijíždějí za zvuků fanfár a jak je lidé, oblečení ve svých nejlepších šatech, přicházejí pozdravit. Válečníci je rovněž zdraví. Členové Stříbrných. Dostanou svá místa v kasárnách Legie, kde budou každý den trénovat v královských cvičištích s těmi nejlepšími zbraněmi. Každý z nich bude sloužit jako panoš pro některého z rytířů. A jednoho dne se sami stanou rytíři, dostanou své vlastní koně, své vlastní erby a své vlastní panoše.

Budou se podílet na všemožných festivalech a budou jíst u králova stolu. Byla to představa úžasného života. Možnost, která mu doslova protékla mezi prsty.

Thorovi se ze všeho dělalo nanic, a tak se snažil to prostě pustit z hlavy. Ale nemohl si pomoci. Část jeho já, někde hluboko uvnitř, na něj nepřestávala křičet. Říkala mu, že to nesmí vzdávat ani teď, že jeho osud byl, je a bude větší než jak se teď zdá. On sám nevěděl, jaký jeho osud je, ale byl si naprosto jistý, že to není život tady. Cítil, že je jiný než ostatní. Možná dokonce výjimečný. Nikdo z místních mu vlastně nikdy nerozuměl. A tak ho všichni jenom podceňovali.

Konečně Thor dorazil na vrchol nejvyššího kopce a našel své stádo. Skvěle vycvičené ovce se stále držely pohromadě a pásly se spokojeně na čemkoliv zeleném, co se dalo v okolí najít. Když však spočítal červené tečky, které měly namalované na zádech, strnul v úleku. Jedna ovce chyběla.

Počítal znovu a znovu. Nemohl tomu uvěřit, ale opravdu, jedna byla pryč.

Nikdy předtím Thor neztratil jedinou ovci, a otec ho nejspíš rovnou zabije až se to dozví. Ba co hůř, představa, že jedna z jeho ovcí je teď někde sama, vystrašená a zranitelná, jej trápila ze všeho nejvíc. Nesnášel pomyšlení, že kdokoliv nebo cokoliv nevinného musí trpět.

Thor pobíhal po vrcholku kopce sem a tam a obhlížel okolí, dokud ji neuviděl. Daleko odsud, o několik kopců dál, se pásla osamělá ovce s červeným znakem na zádech. Byla to ta nejmladší a nejdivočejší ze stáda. Poklesl na duchu, když si uvědomil, že ovce nejenže utekla, ale ze všech možných cest si vybrala právě tu, která vedla na západ, do Temného lesa.

Thor polknul. Temný les bylo zakázané místo. Nejenom pro ovce, ale dokonce i pro lidi. Bylo to daleko za hranicí vesnice a Thor věděl, že jít tam je riskantní. Nikdy předtím to neudělal. Jít tam byla podle pověsti téměř jistá smrt. Neprozkoumaný les byl plný nebezpečných zvířat.

Thor se podíval na temnící se nebe a zvažoval, co si počít. Nemohl přece nechat svoji ovci jen tak odejít. Nakonec si řekl, že jestli se bude pohybovat opravdu rychle, mohl by být do soumraku zpátky.

Jednou jedinkrát se ohlédl, aby zkontroloval stádo a potom se rychle rozběhl směrem na západ, do Temného lesa, kolem kterého se stahovala těžká mračna. Chvillemi měl pocit, že už prostě nemá žádný zbývající dech, ale nohy ho přesto nesly dál a dál. Věděl dobře, že teď už se nemůže vrátit, i kdyby třeba chtěl.

Bylo to jako běžet vstříc noční můře.

*

Thor seběhl sérii menších kopců aniž by si dopřál chvilku oddechu a už se blížil k těžkému baldachýnu Temného lesa. Cesty končily tam, kde stromy začínaly a on se najednou ocitl v neznámém teritoriu. Spadané listí hlasitě šustilo pod jeho nohama.

V okamžiku, kdy vstoupil do lesa, vše kolem něj pohltilo příšeří. Denní světlo bylo zachycováno borovicemi rozpínajícími své koruny někde v horních patrech lesa. Také zde bylo znatelně chladněji než venku, a jakmile překročil práh lesa, ucítil mrazení v zádech. Nebylo způsobené jenom temnotou a chladem – bylo tu ještě něco dalšího. Něco, co nedokázal pojmenovat... byl sledován.

Thor vzhlédl vzhůru k prastarým větvím, sukovitým, silnějším než on sám, pohupujícím se a vrzajícím v lehkém větru. Ještě se nedostal do lesa ani na padesát kroků, když tu zaslechl zvláštní zvířecí zvuky. Ohlédl se a zjistil, že už teď může jenom stěží rozeznat místo, kterým do lesa vstoupil, už teď se zdálo, že by nemusel najít cestu zpátky ven. Zaváhal.

Temný les byl odnepaměti pro celou osadu, i pro Thorovo vlastní povědomí, něčím hluboce záhadným. Žádný pasák, který kdy ztratil ovci v Temném lese, se nikdy neodvážil ji tam jít hledat. Dokonce ani takovýhle kousek do lesa. Pověsti o tomto místě byly příliš temné, příliš zlověstné.

Toho dne se ale už událo tolik věcí, že se Thor jednoduše přestal starat a odhodil veškerou opatrnost za hlavu. Jedna jeho část si ze všeho nejvíc přála opřít se do mantinelů jeho starého života, dostat se od domova co nejdál je to možné a jednoduše nechat život, aby s ním naložil tak, jak uzná za vhodné.

Odvážil se postoupit dále. Brzy se ale zase zastavil, protože si nebyl jistý kudy se vydat dál. Všiml si stop v listí a ohnutých větvíček. Tudy jeho ovce určitě musela procházet. Vydal se tedy tím směrem. Po nějakém čase změnil směr ještě jednou.

Než stačila uběhnout další hodina, byl beznadějně ztracený. Snažil se vybavit si směr, kterým přišel, ale ať dělal co dělal, nebyl si vůbec jistý. Nepříjemný pocit sevřel jeho útroby, ale zároveň si uvědomoval, že jediný správný směr je teď ten, který vede kupředu.

V dálce najednou spatřil paprsek denního světla a vydal se k němu. Dostal se tak na malou mýtinu, na jejímž okraji se zastavil jako přimražený. Nemohl uvěřit tomu, co viděl.

Uprostřed mýtiny stál muž oblečený v modré saténové róbě. K Thorovi byl obrácený zády. Něco však nebylo v úplném pořádku. Postava stojící na mýtině nebyla normální člověk. Thor to mohl

jasně cítit. Možná to byl druid. Stál tam, vysoký a vzpřímený, hlavu ukrytou v kápi, dokonale klidný a nehybný, jako kdyby ho okolní svět ani trochu nezajímal.

Thor si nebyl jistý co teď udělat. O druidech už slyšel, ale nikdy předtím žádného nepotkal. Podle znaků na jeho zlatě lemované róbě to nebyl jenom ledajaký druid, ty znaky byly královské. Byly to znaky Králova Dvora. Thor to nedokázal pochopit. Co dělá královský druid v téhle končině?

Po chvíli, která se zdála spíše jako věčnost, se druid pomalu otočil a podíval se na Thora. A Thor jeho tvář poznal. Sebralo mu to dech. Byla to totiž jedna z nejznámějších tváří v celém království. Králův osobní druid. Argon, kancléř králů Západního království v posledních několika stoletích. Co pohledával tak daleko od dvora, uprostřed Temného lesa, byla naprostá záhada. Thor si nebyl jistý, jestli se mu to všechno jenom nezdá.

„Tvé oči tě neklamou,“ řekl Argon a díval se přímo na Thora.

Jeho hlas byl hluboký, jakoby prastarý, jako kdyby skrze něj promlouvaly samotné stromy. Jeho velké průsvitné oči zkoumaly Thora od hlavy k patě a snad i skrz něj. Thor cítil silnou energii, která vyzařovala z druidova těla, jenž stál ve slunečním kuželu.

Thor se okamžitě vzpamatoval, poklekl a sklonil hlavu.

„Můj pane,“ řekl „je mi líto, že jsem tě vyrušil.“

Projev neúcty ke královi kancléři se trestal vězením nebo i smrtí. Tato informace byla Thorovi vštěpována od narození.

„Povstaň, dítě,“ řekl Argon. „Kdybych chtěl abys poklekl, řekl bych ti to.“

Thor se pomalu postavil a podíval se na druida. Argon popošel o několik kroků blíže. Zastavil se a hleděl na Thora tak dlouho, až se chlapec začal ošívát.

„Máš oči po matce,“ řekl Argon.

Thor strnul v překvapení. Svou matku nikdy nepoznal a nikdy nepoznal ani nikoho, kdo ji znal, tedy kromě otce. Řekli mu, že zemřela během jeho porodu. Thor kvůli tomu celý svůj život cítil pocit viny. Myslel si, že to byl důvod proč ho jeho rodina nenáviděla.

„Myslím, že si mě s někým pleteš,“ řekl Thor. „Já nemám matku.“

„Nemáš?“ zeptal se Argon pobaveně. „Zrodil jsi se pouze z muže?“

„Chtěl jsem říci, sire, že má matka zemřela při porodu. Myslím, že si mě pleteš.“

„Jsi Thorgrin z klanu McLeodů. Nejmladší ze čtyř bratrů. Ten, kterého nevybrali.“

Thor vykulil oči. Stěží dokázal pochopit jak se tohle vůbec může stát. Že někdo jako je Argon ho zná a ví o něm tolik informací. Bylo to mimo jeho chápání. Nikdy ho nenapadlo, že by ho mohl znát ještě někdo jiný mimo lidi z vesnice.

„Jak...tohle víš?“

Argon se zasmál, ale neodpověděl.

Thora to pouze naplnilo zvědavostí.

„Jak...“ opakoval Thor, „jakože znáš moji matku? Znal jsi ji? Jaká byla?“

Argon se otočil a odcházel pryč.

„Otázky až někdy jindy,“ řekl nakonec.

Zmatený Thor sledoval, jak druid odchází. Celé setkání bylo záhadné a vše se seběhlo příliš rychle. Chlapec se rozhodl, že nesmí nechat Argona jen tak odejít a rozběhl se za ním.

„Co tu děláš?“ zeptal se Thor ve snaze druida dohnat. Argon, opíraje se o prastarou slonovinovou hůl, kráčel neskutečně rychle. „Nečekal jsi tady na mě, že ne?“

„A na koho jiného?“ zeptal se Argon.

Thor musel zase popoběhnout, aby se mu druid opět nevzdálil. Mýtina už zůstala někde za nimi.

„Ale proč na mě? Jak jsi věděl, že tu budu? A co ode mě chceš?“

„Příliš mnoho otázek,“ řekl Argon. „Pořád jimi naplňuješ vzduch. Měl bys místo toho zkusit poslouchat.“

Thor tedy následoval druida napříč lesem a ze všech sil se snažil zůstat zticha.

„Přišel jsi, abys hledal svou ztracenou ovci,“ řekl Argon. „Ušlechtilý záměr. Ale plýtváš svým časem. Ovce nepřežije.“

Thor vykulil oči.

„Jak to můžeš vědět?“

„Znám světy, o kterých nikdy nebudeš mít ani potuchy, chlapče. Tedy možná alespoň nemáš teď“

Thor se nepřestával divit. A také nesměl přestávat spěchat, jinak by druida brzy ztratil.

„Stejně neposlechněš. Taková je tvoje nátura. Tvrdohlavost. Stejně jako tvoje matka. Stejně se za ovci poženěš a pokusíš se ji zachránit.“

Thor cítil jak rudne, protože Argon jako by mu četl myšlenky.

„Jsi zarputilý chlapec,“ doplnil druid. „Máš silnou vůli. Jsi velmi hrdý. Máš pozitivní záměry. Jednoho dne to může znamenat tvůj pád.“

Argon začal šplhat do příkrého břehu porostlého mechem. Thor ho těsně následoval.

„Chceš se přidat ke královské Legii,“ řekl Argon.

„Ano!“ odpověděl Thor vzrušeně. „Myslíš, že je pro mě nějaká naděje? Můžeš to zařídit?“

Argon se zasmál smíchem tak hlubokým, až Thora zamrazilo.

„Můžu zařídit všechno, anebo taky nic. Tvůj osud už je napsán. Ale je na tobě si jej zvolit.“

Tomu Thor nerozuměl.

Když vystoupali na vrchol svahu, Argon se otočil a pohlédl Thorovi do tváře. Chlapec se ocitl jenom stopu od druida a cítil energie procházející všude kolem.

„Tvůj osud je jeden z těch důležitých,“ řekl. „Neopust' ho.“

Thorovy oči se rozšířily. Jeho osud a důležitý? Cítil, jak se v něm rodí pocit hrdosti.

„Nerozumím. Mluvíš v hádankách. Prosím, vysvětlí mi to.“

Argon zmizel.

Thor zůstal stát s otevřenou pusou. Díval se do všech stran, poslouchal, přemýšlel. To se mu to celé jenom zdálo? Byl to nějaký blud?

Thor se rozhlédl po okolním lese. Z místa, kde stál, měl mnohem lepší přehled o okolí než předtím. Jak se tak díval, všiml si náhle v křoví nějakého pohybu. Uslyšel také zvuk a najednou si byl naprosto jistý, že je to jeho ovce.

Seběhl dolů z mechového břehu a utíkal směrem, odkud přicházel zvuk. I když běžel, stále nemohl přestat myslet na setkání s druidem. Proč byl královský druid ze všech možných míst právě tady? Čekal tu na něj. Ale proč? A co to bylo s jeho osudem?

Čím více se Thor snažil tu záhadu rozmotat, tím méně tomu rozuměl. Argon ho varoval před pokračováním a zároveň ho pobídl aby pokračoval. Jak tak běžel lesem, měl Thor náhle pocit, že se má něco důležitého stát.

Najednou zůstal stát jako omráčený. Jeho nejhorší noční můry se právě naplnily. Vlasy se mu zježily na hlavě, když si uvědomil, že pustit se do Temného lesa byla největší chyba jeho života.

Přímo naproti němu, stěží více než třicet kroků od něj, stál Sybold. Mohutný, svalnatý, na všech čtyřech stojící a přesto téměř velký jako kůň. Sybold byl nejobávanějším zvířetem z celého Temného lesa a dost možná i celého království. Thor nikdy předtím žádného neviděl, ale zato slyšel hodně pověstí. Zvíře trochu připomínalo lva, ale bylo větší, širší, mělo temně rudou srst a žlutě žhnoucí oči. Pověst pravila, že jeho rudá barva pocházela z krve dětí, které sežral.

Thor za svůj život slyšel jenom několikrát, že Sybolda někdo spatřil, ale vždycky se tomu i tak dalo stěží věřit. Možná, že ve skutečnosti nikdo o setkání doopravdy mluvit nemohl, protože ho nepřežil. Někteří říkali, že Sybold je bůh lesa a zároveň jeho smyslem. Jaký ten smysl ale byl, o tom neměl Thor nejmenší potuchy.

Začal pomalu ustupovat zpátky.

Sybold jej svýma žlutýma očima a tlamou napůl otevřenou, ukazujíc zuby, ze kterých odkapávaly sliny, upřeně pozoroval. Ta obrovská tlama však nebyla prázdná. Byla v ní Thorova zmizelá a stále ještě bečící ovce. Polovina jejího těla byla rozdrásaná ostrými drápy. Zbýval v ní už jenom poslední doušek života. Sybold si dával na čas s jejím zabitím. Zdálo se, že mučení oběti je pro něj zábava.

Thor nemohl poslouchat ten nářek. Ovce se bezmocně zmítala a on se za to cítil zodpovědný.

První myšlenka, která Thorovi probleskla hlavou, byla obrátit se a utéct, ale hned mu bylo jasné, že by to stejně ničemu nepomohlo. Tahle příšera dokázala doběhnout cokoliv. Útěk by šelmu jenom vyprovokoval. Navíc nemohl svou ovci jenom tak opustit.

Zůstával stát, ztuhlý strachy, a bolestně si uvědomoval, že musí něco udělat.

Nakonec se vlády nad tělem ujaly jeho reflexy. Pomalu sáhnul dolů k opasku, vyndal jeden kámen a založil jej do praku. S třesoucí se rukou prak roztočil, udělal krok kupředu a vrhnul.

Kámen proletěl prostorem a přesně trefil cíl. Perfektní rána. Rovnou do oka nebohé ovce a dále dovnitř do mozku.

Ovce se okamžitě uvolnila. Byla mrtvá. Thor ji ušetřil dalšího trápení.

Sybold se zachmuřil, když zjistil, že chlapec zabil jeho hračku. Pomalu otevřel svoje neskutečné čelisti a upustil ovci, která s žuchnutím dopadla do listí. Potom pomalu otočil svoje zraky k Thorovi.

Odkudsi z hlubin jeho těla se ozvalo hluboké, démonické zavrčení.

V momentě, kdy se rozmrzelé zvíře otáčelo k chlapci, Thor, se srdcem až v krku, založil do praku další kámen a připravil se znovu vystřelit.

Náhle Sybold vyrazil. Rychleji než cokoliv, co Thor předtím kdy viděl. Chlapec nakročil kupředu a vrhnul kámen. Modlil se, aby kámen našel svůj cíl a zároveň věděl, že možnost nabít další už mít nebude.

Kámen trefil příšeru přímo do oka, vyrazil jej a pronikl do hlavy. Byl to úžasný hod. Takový, který by menší zvíře poslal rovnou na zem.

Jenže tohle nebylo menší zvíře. Sybold by nezastavitelný. Zaječel bolestí, když jej kámen zasáhl, ale jinak dokonce ani nezpomalil. I když ztratil oko a Thorův kámen mu pronikl do lebky, dravec se nadále řídil na chlapce. Thor s tím už nemohl nic víc udělat.

O vteřinu později byla příšera na něm. Svoje obrovské drápy zaryla chlapci do ramene.

Thor zaječel. Bylo to jako kdyby ho zaživa krájely tři nože najednou. Rány se okamžitě zalily teplou krví.

Příšera ho všema čtyřma přišpendlila k zemi. Její váha byla neskutečná, jako kdyby mu na hrudi stál slon. Thor cítil jak váha drtí jeho žebra.

Sybold zaklonil hlavu, otevřel doširoka tlamu plnou ostrých tesáků a začal se přibližovat k Thorově krku.

Thor vztáhl ruce vzhůru a chytil útočníka za neuvěřitelně svalnatý krk. Snažil se ho všemi silami udržet od těla. Ale sotva ho dokázal být na chvíli zbrzdít. Jeho ruce se ihned začaly třást a tlama se přibližovala. Na tváři cítil horký dech šelmy a na krk mu dopadaly sliny. Sybold zaburácel řevem tak hlasitým, že měl Thor pocit, že přišel o sluch. Bylo jasné, že za malou chvíli bude po všem.

Thor zavřel oči.

Prosím, Bože. Dej mi sílu. Dovol mi bojovat s touto příšerou. Prosím. Snažně prosím. Udělám cokoliv si budeš přát. Budu Ti zavázán po zbytek života.

A pak se něco stalo. Thor pocítil ohromné teplo, které se zrodilo kdesi uvnitř, začalo pulsovat jeho tepny. Jako energetické pole potom začalo naplňovat celé jeho tělo. Otevřel oči a uviděl něco neuvěřitelného. Přímou z jeho dlaní vyzařovalo žluté světlo a jakmile se znovu opřel do krku útočníka, zjistil, že teď je jeho síla schopna se se zvířetem měřit.

Thor pokračoval v zápase, až to najednou byl on, kdo přetlačoval svého soupeře. Jeho síla stále narůstala, až měl pocit, že musí každou chvíli vybuchnout. O mžik oka později letěla příšera daleko od něj. Thor ji poslal zpět o dobrých deset kroků. Sybold tvrdě dopadl na záda.

Thor se postavil a vůbec nechápal co se právě stalo.

Zvíře se znovu postavilo na nohy a ve vzteku se na chlapce vrhlo. Jenže tentokrát se Thor cítil úplně jinak než předtím. Energie jím nerušeně proudila a on se cítil silnější než kdykoliv za celý svůj život.

Když Sybold skočil, chlapec se sehnul, popadnul zvíře za břicho, využil jeho vlastní setrvačné síly a odhodil jej daleko od sebe.

Příšera letěla lesem, narazila do stromu a zhroutila se vedle něj do listí.

Thor stál a nevěřil svým očím. Hodil právě se Syboldem jako s nějakou hračkou?

Příšera dvakrát zamrkala, podívala se na Thora, postavila se na nohy a znovu zaútočila.

Tentokrát se Thor nevyhnul. Sybold se na něj vrhnul, Thor jej chytil za krk a oba se zřítili na zem. Netvor měl zpočátku navrch, ale Thor se překulil stranou a teď to byl on, kdo ležel na svém protivníkovi. Thor jej pevně držel pod krkem ve snaze jej zadusit. Příšera se ze všech sil snažila zvednout hlavu a kousnout chlapce, nebo jej alespoň zasáhnout drápy, ale nikdy netrefila víc než vzduch. Thor cítil stále větší a větší příliv energie. Jeho sevření se ještě posilovalo. Nechal energii proudit volně celým tělem. A najednou cítil, že je silnější než Sybold.

Škrtil příšeru tak dlouho, dokud její údy nakonec neochably.

Thor jej ale stejně nepustil ještě minimálně celou další minutu.

Potom se pomalu postavil, chytil se za poraněnou paži, a bez dechu zíral před sebe. Co se to tu stalo? Opravdu on, Thor, právě zabil Sybolda?

Bylo to jako znamení, že dnešní den není přece jen zbytečný. Že žádný z jeho dnů nebyl zbytečný. Cítil, že se právě stalo něco neskutečného. Právě zabil nejslavnější a nejobávanější monstrum království. Holýma rukama. Beze zbraně. Bylo to příliš neuvěřitelné. Nikdo mu to nebude věřit.

Nešlo mu do hlavy co to bylo za sílu, která mu přispěchala na pomoc. A co to znamená. Kdo ve skutečnosti je. Jediní, kdo měli podobné schopnosti byli druidi. Ale jeho otec ani matka přece nebyli druidi, takže ani on nemohl jedním být.

Nebo mohl?

Najednou ucítil něčí přítomnost. Otočil se a spatřil Argona, který si prohlížel padlého dravce.

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se Thor překvapeně.

Argon ho však ignoroval.

„Viděl jsi co se stalo?“ zeptal se Thor znovu. „Nevím, jak jsem to udělal.“

„Ale víš,“ odpověděl Argon. „Tam někde uvnitř to víš. Jsi jiný než ostatní.“

„Bylo to jako...vlna síly,“ řekl Thor. „Jako síla, o které jsem nevěděl, že ji mám.“

„Energie,“ odpověděl Argon. „Jednoho dne ji budeš znát velmi dobře. Možná se i naučíš ji ovládat.“

Thor si sevřel rameno. Bolest se stávala nesnesitelnou. Podíval se na svou ruku a zjistil, že je celá pokrytá krví. Také cítil, že se mu trochu točí hlava a začal si dělat starosti co by se mohlo stát, jestli mu někdo nepomůže.

Argon popošel tři kroky kupředu, natáhl se, uchopil Thorovu druhou ruku a přitlačil ji těsně na zranění. Držel ji tam, mírně se zaklonil a zavřel oči.

Thor pocítil teplou vlnu, která se mu rozlila v paži. Během několika vteřin se lepkavá krev na jeho ruce vysušila a zdálo se, že i bolest začíná slábnout.

Podíval se na ránu znovu a nemohl uvěřit svým očím. Rána byla vyléčená. Všechno co zůstalo byly tři jizvy v místě, kde se do ramene zaryly drápy. Teď ale byly zacelené a vypadaly už minimálně týden staré. Žádné další krvácení.

Thor pohlédl na Argona v úžasu.

„Jak jsi to udělal?“ zeptal se.

Argon se usmál.

„Já jsem neudělal nic. To ty. Já jsem jenom řídil tvou energii.“

„Ale já nemám žádnou schopnost léčit,“ odpověděl Thor bezradně.

„Nemáš?“ odvětil Argon.

„Nerozumím tomu. Nic z toho nedává žádný smysl,“ řekl Thor nervózně a zvědavě zároveň. „Prosím, řekni mi víc.“

Argon se podíval stranou.

„Některé věci se prostě musíš naučit časem.“

Thora něco napadlo.

„Znamená to, že můžu být přijat do Legie?“ Zeptal se vzrušeně. „Určitě! Když dokážu zabít Sybolda, tak se dokážu prosadit i mezi ostatními kluky.“

„To určitě můžeš,“ odpověděl druid.

„Ale oni vybrali jenom mé bratry. Mě nevybrali.“

„Tvoji bratři by setkání se Syboldem nepřežili.“

Thor zůstal stát v zamyšlení.

„Ale oni mě odmítli. Jak se k nim teď můžu přidat?“

„Od kdy válečník potřebuje pozvánku?“ odpověděl Argon otázkou.

Jeho slova našla cíl a zaryla se do něj. Thor cítil, jak jeho srdce zalila nová naděje.

„Říkáš, že tam mám prostě přijít? Bez pozvání?“

Argon se usmál.

„Ty tvoříš svůj osud. Ne ostatní.“

Thor zamrkal. Argon byl najednou pryč. Zase!

Znovu se Thor rozhlížel do všech směrů, ale po druidovi nebylo nikde ani památky.

„Tady jsem!“ ozval se odkudsi hlas.

Thor se otočil a přímo před sebou spatřil vysokou skálu. Zdálo se, že hlas přichází z jejího vrcholku, a tak se dal do šplhání.

Když se vydrápal nahoru, nebylo tam po Argonovi ani památky.

Byl teď docela vysoko, dokonce nad vrcholky nejbližších stromů, takže mohl pohodlně přehlédnout kraj. Viděl konec Temného lesa. Viděl také, že druhé slunce v temně zeleném soumraku už zapadá. A také viděl cestu do Králova Dvora.

„Je na tobě, kterou si zvolíš cestu,“ ozval se zase hlas. „Jestli si troufáš.“

Thor se ohlédl, ale ani teď nikoho neviděl. Hlas byl prostě jenom hlas. Ale stejně věděl, že tam Argon někde je a navádí ho. A v hloubi duše cítil, že má pravdu.

Bez dalšího váhání se Thor spustil dolů ze skály a namířil si to lesem rovnou k cestě, kterou předtím viděl.

Vstříc svému osudu.

KAPITOLA TŘETÍ

Král McGil – korpulentní, se sudovitou hrudí, šedí prokvetlým plnovousem a stejným vláknem prošíty vlasy, širokým čelem plným vrásek z příliš mnoha duševních bitev – stál na nejvyšším ochozu svého hradu, spolu se svou královnou po boku. Oba sledovali sílící davy na nádvoří a nepřestávající městský ruch onoho dne. Všude pod nimi, a taky všude kam až oko dohlédlo, se rozkládalo dechberoucí město, obehnané prastarými kamennými opevněními. Králův Dvůr. Pospojované bludištěm klikatých ulic a uliček seděly ve městě domy všech velikostí i tvarů – pro bojovníky, majordomy, koně, Stříbrné, pro Legii, strážné, byla tu kasárna, zbrojnice a arzenál – a mezi tím vším se hemžilo nezpočetně lidí, kteří žili v bezpečí králových hradeb. Ulice rovněž tvořily spojnici mezi mnohaakrovými travnatými poli, královskými zahradami a kamennými náměstími, na kterých zurčely fontány. Králův Dvůr byl stavěn a zušlechťován svými vládci po staletí. Jeho otec, předtím zase jeho otec, a nyní on sám. Ti všichni přidávali do města část svého odkazu. Bez jakékoliv pochyby to byla nejbezpečnější pevnost v celém Západním království Prstenu.

MacGil se mohl pyšnit těmi nejlepšími a nejloajálnějšími válečníky, jaké kdy který král měl. Během jeho života se nikdo neodvážil zaútočit. Již sedmý v pořadí z dynastie MacGilů na královském trůně jej spravoval po celých třicet dva let více než dobře. Byl to dobrotivý a moudrý král. Země po dobu jeho vlády jenom kvetla. Zdvojnásobil velikost armády, rozšířil města, byl k lidu štědrý a snad ani jediná stížnost by se nedala najít mezi jeho poddanými. Lid svého krále miloval, protože nikdy nebylo lépe než za dob jeho vlády.

Což bylo paradoxně to, co ho nenechávalo v noci spát. MacGil znal dobře historii vlastního rodu. Nikdy v ní nebylo tak dlouhé období míru. Vůbec nepřemýšlel o tom jestli jej napadnou – dumal pouze nad otázkou kdy. A kdo to bude.

Největší nepřátelská síla hrozila samozřejmě z vnějšku Prstenu, z říše vyvrhelů, kteří vládli okolní Divočině, a kteří si podmanili všechny národy mimo Prsten. Pro MacGila a jeho sedm předchůdců Divoci nikdy nepředstavovali přímou hrozbu. Bylo to tak díky unikátní zeměpisné poloze jeho království, umístěného v perfektním kruhu – prstenu – jenž jej odděloval od okolního světa hlubokým, míli širokým Kaňonem, jehož břeh byl navíc ještě chráněn energetickým štítem již od dob MacGila Prvního. Díky tomu se Divokých musela jeho země pramálo obávat. Barbaři se mnohokrát pokoušeli zaútočit, porušit štít nebo se dostat přes Kaňon, ale ani jednou se jim to nepodařilo. Dokud on a jeho lid zůstávali uvnitř Prstenu, žádná skutečná hrozba zvenčí tu nebyla.

To ovšem neznamenalo, že zde nebyla hrozba vnitřní. A to bylo právě to, co nedávalo MacGilovi spát. To byl také hlavní důvod oslav, které se ten den konaly: svatba jeho nejstarší dcery. Politický sňatek, který měl usmířit nepřítelů a podpořit křehký mír mezi Východním a Západním královstvím Prstenu.

Prsten měl v průměru dobrých pět set mil a v polovině byl rozdělený horským hřebenem, Vysočinou. Na druhé straně Vysočiny bylo Východní království, které ovládalo druhou polovinu Prstenu. A toto království, kde po staletí vládli jejich rivalové, McCloudové, se odjakživa snažilo podkopávat křehké příměří s MacGily.

McCloudové byli se svou částí nespokojení a neustále obviňovali druhou stranu, že jejich polovina má úrodnější půdu. Také si dělali nárok na celé území Vysočiny, přehlížejíce při tom fakt, že minimálně polovina hornaté oblasti patří MacGilům. Na Vysočině neustále docházelo k drobným pohraničním pŕtkám a větší invaze hrozila každým dnem.

Když o tom všem MacGil přemítal, vždycky se jenom rozzlobil. McCloudové by měli být rádi. Uvnitř Prstenu byli bezpeční. Kaňon chránil i je. Měli dobrou půdu a nemuseli se vůbec ničeho obávat. Proč se prostě nedokázali spokojit se svou vlastní polovinou Prstenu? Jenom díky faktu, že MacGil tak výrazně posílil svou armádu, si McCloudové nic nedovolovali. Ale MacGil byl moudrý

král, dobře cítil, že přece jen něco leží na obzoru, a že tenhle mír nevydrží napořád. A tak nabídl svou nejstarší dceru jejich nejstaršímu princovi. A den svatby právě přišel.

Jak se díval z ochozu dolů, viděl pod sebou tisíce poddaných, oblečených v tunikách zářivých barev. Sjeli se ze všech koutů království na obou stranách Vysočiny. Skoro celý Prsten se teď ocitl uvnitř jeho opevnění. Jeho lidé město připravovali dlouhé měsíce. Dostali rozkaz opravit vše potřebné, aby město vypadalo co možná nejreprezentativněji, prosperující a silné. Nebyl to jenom svatební den. Byl to také den, kdy měli McCloudové obdržet jasný vzkaz.

MacGil strategicky rozmístil stovky vojáků po všech hradbách, v ulicích a na náměstích. Bylo to mnohem více mužů, než mohl potřebovat, a to ho uklidňovalo. Byla to ukázka síly, o kterou mu šlo. Ve vzduchu byla ale také cítit nervozita, prostor byl nabitý emocemi, které by mohly každou chvíli přerůst v šarvátku. Doufal, že se na žádné ze stran neobjeví horké hlavy povzbuzené alkoholem.

Přehlížel turnajová a festivalová pole, a přemýšlel o přicházejícím dni, plném her, turnajů a všemožných druhů oslav. Bude to stát za to. McCloudové také dorazili s malou armádou. Každý turnajový souboj, každý zápas a každá soutěž budou mít svůj význam. Pokud by jedna událost dopadla špatně, může to skončit bitvou.

„Můj králi?“

Ucítil jemnou ruku na té své a otočil se ke své královně Kree, stále té nejkrásnější ženě, kterou kdy poznal. Za celou dobu jejich šťastného manželství mu porodila pět dětí. Tři z nich byli synové. Neměl si nač stěžovat. Ba co více, stal se z ní jeho nejdůležitější rádce. Jak roky plynuly, uvědomoval si stále více, že jeho manželka je moudřejší než všichni jeho rádci. Dokonce moudřejší než byl on sám.

„Je to den politické práce,“ řekla. „Ale také svatba naší dcery. Zkus si to trochu užít. Podruhé už se to nestane.“

„Měl jsem méně starostí, když jsem neměl nic,“ odpověděl. „Teď když máme úplně všechno, nemůžu si pomoci, abych neustále necítil obavy. Jsme v bezpečí. Ale já se přesto tak necítím.“

Ohlédla se k němu svýma soucitnými očima, byly lískově hnědé, velké a zdálo se, že v nich sídlí všechna moudrost světa. Její víčka byla mírně pokleslá, jako snad odjakživa, a dodávala ji mírně ospalé vzezření. Tvář ohraničovaly krásné hnědé vlasy, nyní již prokvetlé šedými nitkami, spadající po obou stranách tváře na ramena. Měla o pár vrásek navíc, ale jinak se ani za mák nezměnila.

„Protože ty v bezpečí nejsi,“ řekla. „Žádný král není v bezpečí. U našeho dvora je více špiónů, než ses kdy obtěžoval zjišťovat. Tak se věci prostě mají.“

Naklonila se k němu, políbila ho a usmála se.

„Pokus se trochu se uvolnit,“ řekla potom. „Je to přece svatba.“

Potom se otočila a odešla z ochozu.

Díval se jak odchází, a potom znovu zaměřil svou pozornost k dění tam dole. Měla pravdu jako vždycky. On si to chtěl užívat. Miluje svou nejstarší dceru a ona se přece dnes vdává. Navíc byl nejkrásnější den v tom nejkrásnějším ročním období, vrcholném jaru, když léto už klepalo na dveře. Obě slunce zářily na obloze a jemný větřík čeřil vzduch. Všechno bylo v plném květu. Stromy všude kolem zářily širokou paletou růžových, oranžových a bílých květů. Nic by si nepřál víc, než sejít dolů ke svým mužům, sledovat dceru jak se vdává a pít při tom tolik piva, že už by ani nemohl pít dále.

Ale to nešlo. Předtím než mohl vůbec opustit hrad, jej čekala ještě dlouhá řada povinností. Koneckonců, svatba královské dcery nutně znamenala povinnosti pro krále samotného. Musel se setkat se svou radou, se svými dětmi a s dlouhou řadou prosebníků o audienci, kteří měli právo se v takový den setkat s králem. Bude rád, když se mu podaří opustit hrad před západem prvního slunce, kdy má být samotný obřad.

*

MacGil, oblečený ve svém nejlepším královském oděvu, který se skládal ze sametových černých kalhot, zlatého opasku, královské róby z toho nejlepšího purpurového a zlatého hedvábí, bílého pláště, zářivě vyleštěnými koženými vysokými botami a s korunou na hlavě – kruh z ryzího zlata s

velkým rubínem uprostřed – kráčel komnatami svého hradu, obklopen služebnictvem. Prošel jednou místností za druhou, seběhl schody, zkrátil si cestu přes královské komnaty a velký sál, který byl pro svou vysokou klenbu a vitrážovaná okna jedním z architektonických skvostů hradu. Konečně se tak dostal k velkým dubovým dveřím, tlustým jako kmen stromu, které před ním jeho služebníci chvatně otevřeli. Trůnní sál.

Jeho rádci se postavili do pozoru, když vstoupil. Dveře se za ním s hlasitým klapnutím zase zavřely.

„Posaďte se,“ řekl poněkud ostřejším tónem než obvykle. Byl unavený, obzvláště toho dne, všemi těmi nekonečnými formalitami, které jeho úřad obnášel. Jak rád by se jich byl zbavil.

Rychlým krokem přešel Trůnní sál, který na něj nikdy nepřestal dělat dojem. Stropy se vypínaly patnáct metrů vysoko a celou jednu zeď zdobila barevná vitráž. Zdi a podlahy byly z kamene dobré dva metry tlustého. Do místnosti se pohodlně vešlo sto hodnotářů. Ale ve dnech jako byl tento, kdy zasedal pouze on a jeho rada, tu byl jen sám s hrstkou svých rádců. Dominantou sálu byl obrovský stůl ve tvaru půlkruhu, za kterým rádci stáli.

Král rychle přešel sál a mířil rovnou ke svému trůnu. Vystoupal po schodech, vedoucích k trůnu, minul přitom hlídající zlaté lvy, a posadil se na rudé sametové čalounění jinak beze zbytku zlatého trůnu. Jeho otec tu sedával, a předtím i jeho otec. Stejně jako všichni MacGilové před nimi. Jakmile se posadil, pocítil MacGil tíhu všech generací svých předchůdců.

Potom přehlédl své rádce. Byl zde Brom, jeho nejslavnější generál a rádce pro vojenské záležitosti. Kolk, generál chlapecké Legie. Aberthol, nejstarší z rádců, učenec, historik a učitel králů posledních tří generací. Firth, rádce pro vnitřní záležitosti, hubený muž s krátkými, šedými vlasy a hlubokými očima, který nikdy nevydržel ani chvíli v klidu. MacGil Firtovi nikdy zcela nezačal důvěřovat a vlastně mu ani nebylo zcela jasné, co přesně jeho činnost pro korunu obnáší. Ale jeho otec, i děd před ním, si udržovali nablízku poradce pro vnitřní záležitosti, takže i on tento úřad respektoval. Dále zde byl Owen, královský pokladník. Bradaigh, poradce pro zahraniční záležitosti. Earnan, výběrčí daní. Duwayne, poradce pro komunikaci s poddanými a jejich zástupce. A nakonec Kelvin, zástupce šlechty.

Král měl, samozřejmě, absolutní autoritu. Ale království jako takové mělo liberální základnu a už jeho předchůdci vždy dopřávali sluchu názorům urozených, kteří se na ně prostřednictvím svého zástupce mohli obracet. Vznikla tak křehká rovnováha mezi úřadem krále a šlechtou. Zdálo se, že systém funguje správně.

Když MacGil přehlédl radu, zjistil, že jeden její člen chybí. Muž, se kterým potřeboval mluvit ze všech nejvíc – Argon. Jako vždy bylo těžké předvídat kdy a kde se druid ukáže. MacGil se kvůli tomu rozčiloval znovu a znovu, ale stejně mu nezbyvalo nic jiného, než situaci přijmout takovou, jaká byla. I pro krále byli druidi velmi nevyzpytatelní. Bez Argonovy přítomnosti chtěl MacGil zasedání ukončit ještě rychleji. Rychle to tu vyřídít, aby se mohl vrhnout na tisícovku dalších věcí, než se bude moci konečně zúčastnit oslav.

Jeho rádcové seděli teď naproti němu kolem půlkruhového stolu v dvoumetrových rozestupech, na těžkých dubových židlích s vyřezávanými opěradly.

„Můj pane, pokud bych mohl začít,“ zahájil sezení Owen.

„Můžeš. A udělej to stručně. Můj dnešní rozvrh je nabitý.“

„Tvá dcera dnes obdrží velké množství darů, což, jak všichni doufáme, naplní její pokladnice. Deset tisíc lidí platí daně, přinášejí dary pro Tebe osobně a zaplňují městské nevěstince a taverny. To naplňuje zase naše pokladnice. Ale přípravy na královskou svatbu, a všechny oslavy s ní spojené, tuto pokladnici zároveň vyčerpávají. Dovoluji si navrhnout úpravu daně prostého lidu i šlechty. Jednorázová speciální daň by mohla pomoci zlikvidovat dopad dnešní výjimečné události.“

MacGil viděl obavu ve tváři svého pokladníka a jeho útroby sevřela tíseň při představě, že budou pokladnice prázdné. Ale stejně nehodlal znovu zvyšovat daně.

„Je lepší mít prázdnou pokladnici a loajální poddané,“ odvětil MacGil. „Náš poklad tkví ve spokojenosti našich lidí. Nemůžeme požadovat ještě více.“

„Ale, můj pane, pokud ne...“

„Takto jsem rozhodl. Co máme dalšího?“

Owen se sklíčeně zabořil do křesla.

„Můj králi,“ řekl Brom hlubokým hlasem. „Podle tvého rozkazu jsme rozmístili velké množství našich sil po městě. Ukázka síly bude impozantní. Má to ale nevýhodu. Pokud by někdo zaútočil kdekoli jinde v království, budeme zranitelní.“

MacGil přikývl a zamyslel se nad problémem.

„Naši nepřátelé nás nenapadnou zatímco je krmíme.“

Muži se rozesmáli.

„Jaké jsou zprávy z Vysočiny?“

„Žádná hlášená aktivita už dlouhé týdny. Vypadá to, že stáhli své jednotky kvůli přípravám na svatbu. Možná jsou opravdu rozhodnutí k uzavření míru.“

MacGil si tím nebyl nijak jistý.

„Stejně tak to může znamenat, že vyčkávají, aby nás mohli napadnout ve vhodnější dobu. Kterou z těchto možností vidíš jako pravděpodobnější, starší?“ otočil se MacGil na Aberthola.

Aberthol si odkašlal a chraplavým hlasem řekl: „Můj pane, tvůj otec i jeho otec před ním nikdy McCloudům nevěřili. To, že předstírají spánek neznámá, že se nikdy neprobudí.“

MacGil přikývl na znamení, že má stejný názor.

„A co Legie?“ zeptal se potom Kolka.

„Dnes jsme přivítali nové rekruty,“ odpověděl Kolk s krátkým pokývnutím.

„Můj syn je mezi nimi?“ zeptal se MacGil.

„Drží se mezi ostatními se ctí. Je to dobrý jinoch.“

MacGil přikývl a obrátil zrak k Bradaighovi.

„A jaké jsou zprávy z druhého břehu Kañonu?“

„Můj pane, naše hlídky registrují za poslední týdny zvýšený počet pokusů o překročení. Může to znamenat, že se Divocí připravují k útoku.“

Mezi muži se roznesl tichý šepot. MacGil cítil, že se jeho žaludek ještě více stáhnul. Energetické pole bylo neproniknutelné, ale stejně mu nedokázal plně důvěřovat.

„Co když se pokusí o útok v plné síle?“ zeptal se.

„Dokud je štít aktivní, nemáme se čeho obávat. Divocí se nedostali přes Kañon už několik století. Nemáme důvod čekat, že tomu teď bude jinak.“

MacGil si tím nebyl vůbec jistý. Útok zvenčí už nepřišel příliš dlouho a král nemohl přestat přemýšlet, kdy k němu dojde.

„Můj pane,“ řekl Firth svým nosním přízvukem. „Cítím se zavázán vám sdělit, že město je dnes zaplněné hodnostáři z McCloudova království. Mohlo by být považováno za urážku, pokud jim neprokážeme náležitou úctu, nehledě na fakt, že se jedná o protivníka. Rád bych doporučil, abyste věnoval některou ze svých odpoledních hodin k přátelskému setkání s každým z nich. Přivedli s sebou početný doprovod, mnoho darů - a šíří se zvěsti, že i mnoho špiónů.“

„A kdo říká, že špióni už tu dávno nejsou?“ zeptal se MacGil a upřeně sledoval výraz Firthovy tváře, neboť se vždycky domníval, že i on sám by mohl být jedním z nich.

Firth otevřel pusu aby odpověděl, ale MacGil si jenom povzdychl a zvedl dlaň v zastavujícím gestu. „Pokud je to pro dnešek vše, opustím teď radu a přidám se k oslavám svatby své dcery.“

„Můj pane,“ odkašlal si Kelvin, „je tu samozřejmě ještě jedna další záležitost. Tradice spojená se svatbou tvého nejstaršího potomka. Každý MacGil vždy v ten den jmenoval svého nástupce. Lid očekává, že uděláte to samé. Mluví se o tom všude. Nebylo by moudré je teď zklamat. Obzvláště, když Meč Osudu stále nemá vlastníka.“

„Chceš abych jmenoval dědice, když jsem stále ještě v nejlepších letech?“ zeptal se MacGil.

„Můj pane, nechtěl jsem nijak urazit,“ sklonil Kelvin hlavu.

MacGil mu pokynul rukou. „Znám tradici a samozřejmě dnes oznámím ono jméno.“

„Informuješ nás kdo to bude?“ zeptal se Firth.

MacGil se na něj rozzlobeně podíval. Firth neudržel tajemství a král tomu muži jednoduše nevěřil.

„Dozvíte se to, až nadejde ten správný čas.“

MacGil se postavil a ostatní vstali s ním. Uklonili se, otočili a rychle se vzdalovali z místnosti. MacGil tam zůstal stát v zamyšlení, sám si později nebyl jistý, jak dlouho to trvalo. Ve dnech jako byl ten dnešní si ze všeho nejvíc přál, aby králem byl někdo jiný.

*

MacGil sestoupil z trůnu a ráznými kroky, které v prázdném Trůnním sále vytvářely hlasitou ozvěnu, se vydal pryč. Škubnul za železnou kliku dubových dveří, sám si je otevřel a vstoupil do postranní místnosti.

Klid a mír této komnaty na něj jako vždy okamžitě zapůsobil. Měřila v průměru stěží dvacet kroků, ale i ona byla zkrášlena stoupající klenbou. Celá místnost byla vyložena kameny a osvětlena pouze malým kruhovým okénkem s vitráží, které sedělo v jedné ze zdí. Žluté a rudé světlo vytvářelo kužel, který osvětloval jediný předmět v jinak prázdné místnosti.

Meč Osudu.

Tady byl, uprostřed této místnosti. Spočíval horizontálně na dvou železných podstavcích. Už jako malý chlapec jej MacGil často navštěvoval, chodil kolem něj a zkoumal jej. Meč Osudu. Legendární meč, zdroj síly a moci celého království, který se předával z generace na generaci. Ten, kdo měl sílu jej pozvednout, byl Vyvoleným, tím, jehož osudem bylo vládnout království, ochraňovat jej od všech útrap a nebezpečí uvnitř i vně Prstenu, až do konce svých dní. Byla to krásná legenda, na které vyrůstal, a jakmile byl MacGil sám pomazaným králem, musel se pokusit meč pozvednout. Ostatně, pouze králové z rodu MacGilů se o to mohli kdy pokusit. Jeho předchůdci, úplně všichni, v tomto testu selhali. On však cítil, že to v jeho případě bude jiné. Byl si jistý, že tím Vyvoleným je on.

Ale mýlil se. Stejně jako všichni králové před ním. Tento neúspěch navždy poznamenal jeho králování.

Když se na meč díval teď, prohlížel si pozorně jeho dlouhou čepel, vykovanou z neznámého kovu, který nikdo nedokázal pojmenovat. Původ meče byl ještě záhadnější. Pověsti říkaly, že prostě povstal z hlubin země během velkého zemětřesení.

Dívaje se na zbraň, znovu pocítil hořkost onoho selhání. Možná, že i byl dobrý král, ale přece jen nebyl Vyvoleným. A jeho lid to věděl. Jeho nepřátelé to věděli také. I když možná opravdu byl dobrým králem, nikdy nebude Vyvoleným.

Pokud by jím byl, určitě by u jeho dvora bylo méně neklidu a méně zákulisních machinací. Jeho vlastní lid by mu více důvěřoval a jeho nepřátelé by se nikdy neodvážili zaútočit. Část jeho já si přála, aby meč prostě zmizel a celá ta legenda s ním. Dobře ale věděl, že se to nestane. To bylo prokletí a také požehnání legendy o Meči Osudu. Byl silnější než celá armáda.

Jak se teď snad po tisíci na meč díval, opět se nemohl ubránit a musel přemýšlet, kdo asi tak bude ten, který meč jednoho dne pozvedne. Kdo z jeho pokrevní linie to dokáže? Ta otázka byla dnes mnohem palčivější, neboť musel už brzy jmenovat svého nástupce. Kdo z nich má šanci? Kdo z nich může být předurčen, aby meč pozvedl?

„Je to těžká čepel,“ ozval se hlas.

MacGil se zarazil překvapením, že je v malé místnosti ještě někdo další.

Ve dveřích stál Argon. MacGil jej poznal po hlase ještě než ho uviděl. Byl zároveň rozzlobený, že se neukázal na zasedání rady, stejně jako byl rád, že se ukázal alespoň teď.

„Jdeš pozdě,“ řekl MacGil.

„Vaše chápání času se na mě nevztahuje,“ odpověděl Argon.

MacGil se otočil zpátky k meči.

„Myslel sis někdy, že budu schopný jej pozvednout?“ zeptal se zamyšleně. „Ten den, co jsem se stal králem?“

„Ne,“ odpověděl suše Argon.

MacGil se otočil a zíral na něj.

„Tys věděl, že to nedokážu. Viděl jsi to ve svých vizích, že?“

„Ano.“

MacGil stál a uvažoval.

„Trochu mě děsí, že odpovídáš tak přímo. To není tvým zvykem.“

Argon tiše stál, dokud si MacGil neuvědomil, že už ani nic dalšího říci nehodlá.

„Dnes jmenuji svého nástupce,“ řekl MacGil. „Přijde mi zbytečné jmenovat následníka zrovna teď. Dost to kazí královu radost ze svatby vlastního dítěte.“

„Možná, že ta radost právě má být takto usměrněna.“

„Ale já mám před sebou ještě tolik let vlády,“ bránil se MacGil.

„Možná, že ne tolik, kolik si myslíš,“ odpověděl Argon.

MacGil přivřel oči. Co se mu to snaží naznačit?

Ale Argon už nic dalšího neříkal.

„Šest dětí. Koho mám vybrat?“ zeptal se MacGil.

„Proč se ptáš mě? Už sis přece vybral.“

MacGil se na něj podíval. „Vidíš toho hodně. Ano, vybral jsem si. Ale stále mě zajímá co ty si o tom myslíš.“

„Myslím, že jsi udělal moudré rozhodnutí,“ řekl Argon. „Ale pamatuj si, že král nemůže vládnout z vlastního hrobu. Navzdory tomu koho sis vybral, osud si stejně vybírá sám za sebe.“

„Budu žít, Argone?“ položil MacGil vážným hlasem otázku, kterou chtěl druidovi říci od samého rána, když jej vzbudila ta strašlivá noční můra.

„Dnes v noci se mi zdálo o vráně,“ dodal ještě. „Přiletěla a ukradla moji korunu. Další mě potom odnesla pryč. Jak jsem letěl, viděl jsem z výšky své království, jak se proměňuje v černou, spálenou pustinu.“

Podíval se na Argona. Jeho oči se leskly.

„Byl to jenom sen? Nebo něco víc?“

„Sny jsou vždy něco víc, nebo ne?“ zeptal se Argon.

MacGila se znovu zmocnila úzkost.

„Odkud hrozí nebezpečí, Argone. Řekni mi jenom tuhle jedinou věc.“

Argon postoupil k němu a hleděl mu přímo do očí s takovým důrazem, že MacGil mohl cítit moc, která z druida vyzařovala.

Argon se ještě trochu naklonil a zašeptal:

„Pokaždé blíže než si sám myslíš.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Thor se schoval v seně naloženém na voze, který se pomalu sunul po venkovské cestě. Došel k ní předešlé noci a pokorně potom v úkrytu čekal, dokud se neobjevil vůz natolik velký a naložený, aby na něj mohl nepozorovaně naskočit. Byla úplná tma a vůz jel dostatečně pomalu, aby se Thor mohl rozeběhnout a zezadu do něj vskočit. Přistál na seně a okamžitě se do něj zavrtal. Vozka si naštěstí ničeho nevšiml. Thor nevěděl, jestli vůz jede do Králova Dvora, ale určitě měl alespoň správný směr. Navíc takhle velký vůz, který měl po stranách takové erby, ten jistě nemohl jet na mnoho jiných míst.

Jak tak Thor ujížděl nocí, nutil se zůstat stále vzhůru a přemýšlet o svém setkání se Syboldem, s Argonem, a také o svém osudu, bývalém domově a své matce. Měl pocit, že mu svět konečně dal odpověď na otázku, zda jej čeká jiný osud nebo ne. Ležel tam s rukama překříženými za hlavou a pozoroval noční oblohu, která probleskovala přes potrhanou plachtu vozu. Pozoroval zářící vesmír a rudé hvězdy daleko, daleko odsud. Měl radost. Poprvé ve svém životě byl na cestě. Nevěděl kam, ale byl na cestě. Tak či onak, nakonec najde tu správnou, která vede do Králova Dvora.

Když Thor znovu otevřel oči, bylo už ráno. Sluneční světlo pronikalo do vozu a on si uvědomil, že usnul. Rychle se posadil a rozhlédl se kolem, rozzlobený sám na sebe, že nevydržel bdít. Musí být opatrnější. Měl štěstí, že ho stále nikdo neodhalil.

Vůz byl pořád ještě v pohybu, ale už na cestě tolik neposkakoval. To mohlo znamenat jednu jedinou věc – lepší cestu. Musejí být blízko nějakého města. Thor se podíval pod kola a uviděl jak hladká cesta ve skutečnosti je. Žádné kameny ani výmoly, vydlážděná pravidelnými bílými kostkami. Jeho srdce se roztlouklo vzrušením. Bezpochyby se blížili ke Královu Dvoru.

Thor vyhlédl zpoza plachty vozu a byl naprosto ohromen, protože už tam ve skutečnosti byli. Nádherné ulice se jen hemžily všemožnou činností. Tucty vozů všech tvarů a velikostí, s náklady všech druhů a barev, plnily ulice. Jeden byl naložený kožešinou, na jiném se vezla halda hadrů, další byl plný živých kuřat. Mezi nimi chodily stovky obchodníků. Někteří vedli dobytek a jiní nesli na hlavách koše plné věcí. Čtyři urostlí muži nesli na tyčích dlouhé svazky hedvábí. Byla to učiněná armáda lidí, kteří všichni šli tímto směrem.

Thor se cítil být naživu více než kdykoliv předtím. Nikdy předtím neviděl takové množství lidí, zboží a tolik aktivity. Celý svůj život strávil v malé ospalé vesnici a nyní byl ze všeho toho lomozu kolem jako u vytržení.

Slyšel hlasité zvuky, cinkání řetězů, nárazy polen tak těžkých, že se pod nimi zem otřásala. O chvíli později přišel další zvuk. Zvonění koňských podkov o dřevo. Podíval se dolů a zjistil, že přejíždějí přes most. Pod nimi se objevil vodní příkop. Padací most!

Thor se znovu vyklonil ven a spatřil obrovské kamenné pilíře, za nimiž se ježila těžká železná brána. Projížděli Královskou Bránou.

Byla to ta největší brána, jakou kdy viděl. Díval se na obrovské mříže s bodci na koncích a představoval si, že kdyby se teď brána sesunula dolů, jistě by jej rozpúlila ve dvě. Pak uviděl čtyři Stříbrné, jak hlídají bránu a jeho srdce se rozbušilo.

Projeli dlouhým kamenným tunelem, za kterým se opět otevřel výhled na oblohu. Teď už byli ve vnitřním městě Králova Dvora.

Thor tomu nemohl uvěřit. Bylo tu ještě více ruchu než venku. Zdálo se mu, že je tu snad tisíc lidí a každý směřuje někam jinam. Míjeli rozsáhlé, perfektně zastřižené travnaté úseky, ve kterých tu a tam kvetly květiny. Cesta se rozšířila a po obou stranách ji lemovaly stánky, drobní prodejci a kamenné domy. A mezi tím vším královi muži. Vojáci oblečení ve zbroji. Thor to dokázal.

Ve svém nadšení se nepříliš prozřetelně postavil, a když teď vůz zčistajasna zastavil, chlapec se svalil dozadu do sena. Než se mohl zvednout, ozval se zvuk odsunovaného prkna, a když vzhlédl vzhůru, spatřil rozzlobeného starého muže. Byl plešatý, oděný do nuzných hadrů a mračil se. Vozka se natáhl dovnitř, chytil svými kostnatými rukama Thora za kotníky a vytáhl ho ven.

Thor tvrdě přistál na cestu, zvedajíc při tom oblak prachu. Všude kolem se ozval chechot.

„Ještě jednou se svezeš v mém voze a skončíš v řetězech! Máš štěstí, že na tebe rovnou nezavolám Stříbrné!“

Stařec se odvrátil a odplivl si. Potom vyskočil zpátky na kozlík a popohnal koně do pohybu.

Celý v rozpacích sebral Thor pomaloučku rozum do hrsti a postavil se. Potom se rozhlédl kolem sebe. Jeden nebo dva kolemjdoucí se mu smáli. Thor jim odpověděl úšklebkem, načež toho nechali a šli si po svých. Potom si očistil špínu z obličeje a promnul ruce. Jeho pýcha sice utrpěla šok, ale tělo zůstalo v pořádku.

Když se rozhlédl kolem, nálada se mu vrátila. Řekl si, že může být rád, že se tak snadno dostal až tak daleko. Teď, když byl venku z vozu, tak se navíc mohl rozhlížet naprosto neomezeně. A byl to úchvatný pohled. Město se rozkládalo kam až oko dohlédlo. Uprostřed stál úžasný kamenný hrad, obklopený věžemi, opevněný mohutným zdivem s ochozy, na jejichž vrcholcích hlídkovala královská armáda. Všude kolem potom byla zelená, perfektně udržovaná prostranství, kamenná náměstí, fontány i malé lesní hájky. To bylo město. A bylo naprosto zaplavené lidmi.

Odevšad proudily všechny druhy postav – obchodníci, vojáci, hodnostáři – a všichni spěchali. Thorovi zabralo pár minut než si uvědomil, že se děje něco zvláštního. Jak se tak loudal kolem, viděl, že se tu něco připravuje – lidé nosili židle a stavěli oltář. Zdálo se, že se tu konají přípravy na svatbu.

Jeho srdce se málem zastavilo, když v dáli uviděl podlouhlý, prašný a bedlením rozdělený prostor pro rytířské klání. Na jiném místě uviděl vojáky, kteří vrhali oštěpy na vzdálené cíle. Jinde zase lučištníky, kteří soutěžili o to, kdo první trefí stéblo slámy. Vypadalo to, že všude kolem se konají hry a soutěže. Také zde byla hudba: loutny, flétny a cimbály. Kolem sebe mohl vidět skupiny muzikantů. Dále viděl víno, velké sudy byly vyvalovány ze sklepů. A jídlo, dlouhé stoly byly připravovány kam až oko dohlédlo. Zdálo se, že se dostal přímo doprostřed nějaké obrovské oslavy.

I když bylo všechno to kolem vzrušující, Thor byl nedočkavý najít Legii co nejrychleji. Už tak přicházel pozdě a potřeboval o sobě dát vědět.

Zastavil prvního člověka, kterého uviděl. Byl to starší muž, který vypadal, podle jeho krví pokryté zástěry, jako řezník, a který právě běžel ulicí. Všichni tady vypadali, že ohromně spěchají.

„Promiň mi, pane,“ řekl Thor a zatahal muže za rukáv.

Muž se nervózně podíval, kdo ho to obtěžuje.

„Co je, kluku?“

„Hledám Královskou Legii. Nevíš, pane, kde trénují?“

„Vypadám snad jako mapa?“ zasyčel muž a běžel dál.

Thor zůstal ohromen na tou nezdvořilostí.

Okamžitě se ale rozběhl k další osobě, kterou spatřil. K ženě, která válela těsto na dlouhém stole. Vlastně jich u toho stolu bylo víc. Všechny pilně pracovaly. Thor si říkal, že alespoň jedna z nich to určitě bude vědět.

„Promiň, paní,“ řekl. „Nevěděla bys kde trénuje královská Legie?“

Podívaly se na sebe a zahihňaly se. Některé byly jenom o pár let starší než on.

Nejstarší z nich se na něj podívala.

„Hledáš na špatném místě,“ řekla. „Tady probíhají přípravy na oslavy.“

„Bylo mi ale řečeno, že v Králově Dvoře trénují,“ řekl Thor zmateně.

Ženy se opět zachichotaly. Nejstarší si položila ruce v bok a zakroutila hlavou.

„Mluvíš, jako bys byl v Králově Dvoře poprvé. Máš vůbec ponětí jak velké tohle město je?“

Thor zrudnul, když viděl, že se mu ženy smějí. Nakonec se sebral a běžel pryč. Neměl rád, když si z něj lidé dělali legraci.

Před sebou teď viděl snad tucet cest, které se kroutily a zatáčely do všech koutů Králova Dvora. I v kamenných hradbách bylo rozmístěno minimálně tucet vstupních bran. Velikost a rozloha tohoto

místa byla uchvacující. Měl oprávněnou obavu, že by tu mohl hledat klidně i několik dní a stejně bezvýsledně.

Náhle ho však něco napadlo: vojáci určitě budou vědět, kde ostatní cvičí. Přiblížit se ke skutečnému královskému vojákovi ho sice naplňovalo směsicí respektu a bázně, ale zároveň dobře věděl, že nemá na výběr.

Otočil se a pospíchal k hradbám, kde u nejbližší brány stál na stráží voják. Snad Thora nevyhodí. Voják stál vzpřímeně, pohled upřený přímo před sebe.

„Hledám královskou Legii,“ řekl Thor nejstatečnějším hlasem, jakého byl schopen.

Voják se ani nepohnul, nadále sledoval vzduch metr před svým nosem a chlapce ignoroval.

„Říkám, že hledám královskou Legii,“ trval na svém o něco hlasitěji Thor.

Po několika vteřinách se na něj voják jízlivě podíval.

„Můžeš mi říct, kde to je?“ pokračoval Thor.

„A kvůli jaké záležitosti je hledáš?“

„Kvůli velmi důležité záležitosti,“ přikývnul Thor v naději, že se voják nebude dále vyptávat.

Ale ten se místo toho narovnal do své původní pozice a znovu Thora ignoroval. Thor cítil, že tady se odpovědi asi nedobere.

Po chvíli, která se zdála spíše jako věčnost, voják odvětil: „Běž východní branou, potom pokračuj na sever až kam to půjde. Potom projdi třetí branou, na křižovatce zahni doprava a pak ještě jednou. Projdi druhým kamenným obloukem a uvidíš bránu, za kterou jsou jejich pozemky. Ale říkám ti na rovinu, že plýtváš časem. Návštěvníci je zrovna dvakrát nezajímají.“

To bylo vše co Thor potřeboval slyšet. Rozběhl se napříč prostranstvím směrem, který mu byl ukázán a neustále si v hlavě opakoval instrukce, aby na něco nezapomněl. Také si všiml, že slunce je na své pouti po obloze už poměrně vysoko a modlil se, aby nedorazil na místo určení příliš pozdě.

*

Thor běžel po perfektních dlážděných ulicích a hledal v jejich spleti svou cestu napříč Královým Dvorem. Snažil držet se instrukcí jak jen to bylo možné a doufal, že se neztratí. Na vzdáleném konci nádvoří spatřil několik bran. Vydal se tou správnou a potom na následujících křižovatkách zahýbal tak, jak mu bylo řečeno. Musel se přitom proplétat davem tisíců lidí, kteří proudili městem. Zdálo se, že dav houstne s každou další minutou. Neustále málem narážel do žonglérů, hráčů na loutnu, šašků a všech rozličných bavičů, oblečených ve svých barevných úborech.

Thor si nedokázal představit, že by odvod rekrutů měl začít bez něj a snažil se koncentrovat, aby zahrnul na každé křižovatce správně. Také se neustále rozhlížel po čemkoliv, co by mohlo vypadat jako cvičiště. Prošel kamenným obloukem, zahrnul do další ulice a potom najednou v dálce uviděl něco, co opravdu mohlo být tím, co hledal: stavba připomínající koloseum, postavená z kamene a vytvarovaná do perfektního kruhu. U velké brány hlídkovali vojáci. Zpoza zdí se ozýval tlumený křik. Jeho srdce se roztlouklo jako o závod. Tohle muselo být ono.

Dal se do sprintu, až měl pocit, že mu plíce snad shoří. Když dorazil k bráně, dva vojáci postoupili o krok kupředu a skřížili kopí tak, aby zahradili cestu. Třetí hlídač rovněž vystoupil ze stínu brány a zvedl ruku v zastavujícím gestu.

„Stát,“ poručil.

Thor se na místě zarazil a, lapaje po dechu, se snažil nedat najevo vzrušení.

„Ne...ne...nerozumíte,“ snažil se popadnout dech, „já mám být uvnitř. Jdu pozdě.“

„Pozdě na co?“

„K odvodu.“

Strážce, krátký a kulatý muž s podřobanou tváří, se podíval na zbývající dva. Ti se pro změnu pohrdavě mračili na chlapce. Muž se otočil zpátky k Thorovi a přidal svůj pohled k těm dvěma.

„Rekruti byli přivezeni královským transportem a přijati dovnitř už před několika hodinami. Jestli nejsi pozván, nemáš žádné právo vstoupit.“

„Já ale musím dovnitř, musíš mi rozumět. Já musím...“

Hlídač se natáhl a uchopil Thora za košili.

„Ty jsi ten kdo nerozumí, kluku nevychovaná. Co si to dovoluješ jen si sem přijít a snažit se protlačit dovnitř? Teď se klid', než dostaneš želízka.“

S tím do Thora strčil, až se chlapec zapotácel.

Thor pocítil bolest v místě, kde do něj strážce strčil, ale mnohem silnější byla bolest z dalšího odmítnutí uvnitř jeho hrudi. Byl rozhořčený. Neabsolvoval tak dlouhou cestu jenom proto, aby ho poslali zpátky tihle pochopové. Jeho osudem bylo být uvnitř.

Strážce se vrátil ke svým mužům a Thor pomalu odkráčel pryč od brány a po směru hodinových ručiček se jal obcházet budovu. V hlavě se mu rodil nový plán. Odešel tak daleko, že už ho strážní nemohli vidět, a potom se rozběhl těsně podél zdi. Ujistil se, že ho opravdu nikdo nevidí, a pak ještě přidal do kroku. Když oběhl polovinu budovy, zjistil, že se tu nachází další vchod do arény – vysoko nad ulicí byla zamřížovaná okna. Jedno z těch oken však mříže nemělo. Zatímco zevnitř se ozývaly další vzrušené výkřiky, Thor se vyhoupl na římsu a podíval se co se děje.

Jeho srdce se rozbušilo. Uprostřed obrovského kruhového cvičiště stály tucty rekrutů. Dokonce viděl i své bratry. Seřazení chlapci všichni sledovali několik Stříbrných. Královi muži procházeli mezi rekruty a posuzovali je.

Jiná skupina rekrutů stála opodál a pod dohledem dalšího vojáka vrhala oštěpy na vzdálený cíl. Jeden z nich právě minul.

Thora naplnilo rozhořčení. On by tohle trefil. Nebyl o nic horší než kdokoliv z těch dole. Jenom protože byl mladší a trochu menší přece ještě neznamenal, že na to nemá.

Najednou Thor ucítil čísi ruku, jak dopadla na jeho záda, a hned potom jej ztáhla dozadu, až se pustil římsy a padal k zemi. Dopadl tvrdě do prachu pod oknem.

Otevřel oči a viděl, že nad ním stojí onen strážný a jízlivě se na něj dívá.

„Co jsem ti řekl, kluku?“

Než mohl jakkoliv reagovat, strážný se napřáhl a tvrdě chlapce nakopl. Thor ucítil ostrou bolest v žebrech, zatímco strážný se napřahoval znovu.

Tentokrát však Thor chytil jeho nohu v letu, zatáhl za ni a vyvedl muže z rovnováhy tak, že ten se svalil na zem.

Thor se rychle postavil na nohy. Ve stejný okamžik byl ale na nohou i strážný. Thor na něj upřeně zíral, šokovaný tím, co se mu právě podařilo se strážným udělat. Muž se na něj zachmuřeně mračil.

„Nejen, že půjdeš do želez,“ zasyčel, „za tohle draze zaplatíš. Nikdo se nesmí dotknout královského strážného! Na Legii můžeš zapomenout, protože půjdeš do žaláře! A budeš mít kliku, jestli tě pak ještě někdo někdy uvidí!“

Strážný vytáhl řetěz s pouty na konci a začal se k Thorovi přibližovat. Ve tváři se mu zračila chuť na pomstu.

Thorova mysl se hnala jako zběsilá. Nemohl dovolit, aby byl svázán. Také ale nechtěl zranit člena královské stráže. Musel něco vymyslet a musel to udělat rychle.

Vzpomněl si na svůj prak. Potom už pracovaly jenom reflexy a rutina. Rychlým pohybem vytáhl prak, sáhnul pro kámen, založil jej, natáhl se a vrhnul.

Kámen prosvítl vzduchem a vyrazil strážnému pouta z ruky. Také naplno trefil prsty, které držely řetěz. Hlídačova tvář se zkroutila bolestí. Muž zařval a zatřepal zasaženou rukou. Pouta zařinčela na zemi.

Potom strážný věnoval Thorovi vražedný pohled a tasil meč. Tasená zbraň kovově zacinkala.

„To byla tvoje poslední chyba,“ zavrčel temně a zaútočil.

Thor neměl na vybranou, tenhle muž ho na pokoji nenechá. Založil další kámen a vrhnul. Nechtěl muže zabít ani vážně zranit, ale zároveň ho musel zastavit. Místo aby kámen letěl na srdce, nos, oči nebo jednoduše na hlavu, Thor jej vyslal na jediné místo, o kterém si byl jistý, že muže stoprocentně zastaví.

Přímo mezi nohy.

Nevrhnul maximální silou, ale přece dost silně na to, aby dokázal člověka srazit k zemi.

Trefil se naprosto perfektně.

Strážný se zlomil v pase, upustil meč, chytil se za postižené místo a zřítíl na zem, kde se stočil do klubíčka.

„Za tohle budeš viset!“ podařilo se mu procedit mezi bolestivými vzdechy.
„Strážé! Strážé!“

Thor se ohlédl a v dálce uviděl několik královských strážných, kteří spěchali na místo incidentu.

Teď nebo nikdy.

Aniž by promeškával další cenné vteřiny, rozeběhl se Thor k římse pod oknem. Bude muset skočit rovnou do arény a jakkoliv strhnout na sebe pozornost. A bude muset bojovat s každým, kdo se mu postaví do cesty.

KAPITOLA PÁTÁ

MacGil seděl v horních patrech svého hradu ve své soukromé přijímací místnosti, kterou používal pro osobní setkání. Seděl na menším trůně, tento byl vyřezán ze dřeva, a díval se na své čtyři potomky, kteří tu stáli před ním. Byl zde jeho nejstarší syn, Kendrick, dvacet pět let starý válečník, vyhlášený svými vybranými způsoby. Ze všech dětí se MacGilovi podobal nejvíc, což byla ironická hra osudu, protože byl levobočkem a výsledkem jediného prohřešku, který kdy MacGil spáchal s jinou ženou. Ženou, na kterou už dávno zapomněl. Vychoval Kendricka spolu s ostatními dětmi i přes královniny počáteční protesty a pod podmínkou, že bude chlapec vyřazen z následnictví na trůně. To teď MacGila trápilo, protože Kendrick byl nejvýtečnější muž jakého poznal, syn, kterého by rád povýšil do následnického stavu. Těžko si představit vhodnějšího nástupce pro jeho království.

Vedle něj stál, jako jeho pravý opak, druhorozený, v legitimní linii však prvorozený, syn, Gareth, dvacet tři let stár, hubený, s holými tvářemi a velkýma hnědýma očima, které se nikdy nepřestávaly pohybovat. Jeho povaha nemohla být od staršího bratra rozdílnější. Garethova byla vším, čím Kendrickova nebyla. Tam kde byl jeho bratr upřímný, Gareth skrýval své pravé myšlenky, kde se jeho bratr zachoval vznešeně, Gareth jednal nečistě a lstivě. MacGila trápilo, že má jeho syn takovou národu, mnohokrát se jej v minulosti snažil vychovávat a potom převychovávat, ale když chlapec dosáhl čtrnácti let, smířil se s tím, že jeho povaha je jeho osudem. Jeho syn bude ctižádostivý intrikář, který hledá chyby v každém slově vyřčeném v jeho přítomnosti. Gareth také necítil žádné zalíbení k ženám. MacGil dobře věděl, že jeho syn má namísto toho mnoho mužských milenců. Jiní králové by možná takového syna vyhnali, ale MacGil se vždy snažil vyhybat se rozhodnutím na základě předsudků. Nic z výše řečeného nebylo důvodem, aby svého syna nemohl mít rád. Nechtěl ho kvůli tomuhle soudit. Co jej však u syna opravdu mrzelo, byla jeho podlá povaha. To bylo skutečně něco, nad čím nemohl jen tak přimhouřit oko.

Po Garethově boku stála MacGilova druhorozená dcera, Gwendolyn. Právě jí bylo šestnáct let a už teď byla tou nejkrásnější dívkou, jakou si dokázal představit. A její povaha ještě předstihovala její krásu. Byla milá, štedrá k ostatním, upřímná – vskutku nejlepší mladá dáma jakou znal. V tomto ohledu byla velmi podobná Kendrickovi. Když se na MacGila podívala tak, jak se milující dcera dívá na svého otce, vždy cítil její nekonečnou oddanost. Byl na ní pyšný snad ještě více než na své syny.

Vedle Gwendolyn stál MacGilův nejmladší chlapec, Reece, hrdý a chytrý mladý panoš, který se ve svých čtrnácti letech právě stával mužem. MacGil sledoval se zalíbením jeho přijetí do Legie a už teď v něm mohl rozeznat muže, kterým se v budoucnu stane. Jednoho dne se Reece stane nejlepším ze synů a mohl by být skvělým králem. Jenže ten den ještě nepřišel. Zatím byl příliš mladý a ještě se toho musel hodně naučit.

MacGil měl smíšené pocity, když si prohlížel čtyři ze svých potomků, tři syny a jednu dceru. Byl pyšný, ale zároveň nemohl potlačit ani pocit zklamání. Také se zlobil, protože dva potomci stále chyběli. Nejstarší z nich, dcera Luanda, se samozřejmě připravovala na svou svatbu a protože se vdávala do jiného království, nehrála by v rozhodování o nástupnictví stejně žádnou roli. Avšak další syn, Godfrey, se svými devatenácti lety prostřední z legitimní linie, tu také chyběl. MacGil zrudl zlostí nad takovou opovázlivostí.

Už od malička neměl Godfrey nikdy respekt ke královským záležitostem. Vlastně bylo vždycky jasné, že jej to vůbec nezajímá a že nikdy vládnout nebude. Největším zklamáním pro MacGila bylo, že Godfrey namísto toho plýtvá svými dny vysedáváním v nálevnách s partou přátel a způsoboval královské rodině jenom potíže a ostudu. Byl to lenoch, který většinu dní prospal a nocí propil. Na jednu stranu byl MacGil vlastně rád, že tu teď není. Na stranu druhou to byla urážka, kterou nemohl trpět. Ve skutečnosti ale očekával, že se to stane, a tak už dříve vyslal své muže, aby prohledali nálevny a přivedli syna domů. MacGil seděl a tiše čekal, dokud se jim to nepodaří.

Těžké dubové dveře se konečně otevřely a v nich se objevila královská garda. Dva muži vedli Godfreye za podpaží. Ve dveřích jej postrčili a Godfrey vklopýtal dovnitř. Dveře se za ním ihned s třesknutím zavřely.

Jeho bratři a sestry se otočili a dívali se na něj. Godfrey byl špinavý, páchnul pivem, neoholený a vlastně nebyl ani pořádně oblečený. Vesele se usmál na pozdrav. Drzý jako vždy.

„Dobrý den, otče,“ řekl Godfrey. „Proměškal jsem všechnu zábavu?“

„Postavíš se vedle svých sourozenců a poslechněš si co vám musím říct. Pokud ne, Bůh mi pomáhej, nechám tě svázat v žaláři spolu s ostatními vězni a neuvidíš jídlo, a tím spíš ani pivo, po celé tři dny.“

Godfrey vrhl po otci vzpurný pohled. MacGil v tom pohledu zahlédl skrytou sílu, kus sama sebe, záblesk něčeho, co jednoho dne mohlo Godfreymu dobře posloužit. Pokud by ovšem někdy byl schopný překonat všechny své ostatní vlastnosti.

Vzpurný až do poslední chvíle čekal Godfrey dobrých deset vteřin, než se konečně rozhodl přidat k ostatním.

MacGil znovu přehlédl pět potomků, kteří stáli před ním. Bastard, deviant, opilec, jeho dcera a jeho nejmladší. Byla to podivná směsice a on mohl jen stěží přijmout fakt, že někteří jsou na světě díky němu. A dnes, když nadešel den svatby jeho nejstarší dcery, musel jednoho z nich vybrat za nástupce. Jak jen to měl udělat?

Bylo to navíc i zbytečné. MacGil byl koneckonců ve svých nejlepších letech a mohl klidně vládnout po dalších třicet zim, nebo i více. Kdokoliv, koho dnes zvolí za nástupce, se nemusí dostat na trůn po několik dalších desítek let. Celá ta tradice ho jenom popouzela. Možná měla své opodstatnění za dob jeho otců, ale rozhodně jej postrádala teď.

Odkášlal si.

„Jsme tu dnes proto, abychom dodrželi tradici. Jak dobře víte, v dnešní den, kdy se moje nejstarší dcera vdává, mám povinnost jmenovat svého nástupce. Nástupce, který bude vládnout tomuto království. Kdybych zemřel, nebylo by tu lepší náhrady, než kterou je vaše matka. Avšak zákony tohoto království říkají jasně, že jediným možným nástupcem musí být královský potomek. A proto si musím vybrat.“

Na to se MacGil nadechl a zamyslel. Těžké ticho se rozprostřelo v místnosti a on mohl přímo cítit váhu očekávání všech. Díval se jednomu po druhém do očí a viděl v nich rozdílné emoce. Levoboček se tvářil rezignovaně, věděl dobře, že nebude vybrán. Deviantovy oči hořely ctižádostí, přirozeně očekával, že volba padne na něj. Opilec se díval z okna a bylo mu to úplně jedno. Jeho dcera se na něj s láskou dívala, protože věděla, že vlastně stejně není součástí tohoto výběru, ale zároveň to nemůže její sympatie k otci nijak ohrozit. To samé viděl u svého nejmladšího.

„Kendricku, vždycky jsem tě považoval za svého plnoprávného syna. Zákony království ale bohužel zakazují nástupnictví komukoliv, kdo není plně legitimním následníkem.“

Kendrick se uklonil. „Otče, ani jsem neočekával, že by tomu mělo být jinak. Jsem se svým místem spokojen. Prosím, nenech se mou záležitostí nijak znepokojovat.“

Taková odpověď MacGila zabolěla. Jasně podtrhla šlechtynost jeho syna a on si ho přál jmenovat tím spíše.

„To znamená, že zbýváte vy čtyři. Reeci, jsi skvělý mladý muž, nejlepší jakého jsem kdy viděl. Ale jsi příliš mladý, abych o tobě mohl uvažovat.“

„Neočekával jsem více, otče,“ odpověděl Reece a lehce se uklonil.

„Godfrey, jsi jedním z mých tří legitimních synů, ale plýtváš svými dny po hospodách s tou svou sebrankou. V životě se ti dostalo všech možných privilegií, a ty jsi všechny odmítl. Jestli je v mém životě nějaké opravdové zklamání, pak jsi jím ty.“

Godfrey se ušklíbl v odpověď a nepokojně se ošil.

„No, tak předpokládám, že jsem tu hotov a můžu se vrátit do hospody, že, otče?“

S rychlou, posměšnou úklonou se Godfrey otočil a namířil si to napříč místností.

„Okamžitě se vrať!“ vyštěkl MacGil. „IHNEDE!“

Godfrey otce ignoroval a pokračoval dále. Došel ke dveřím, chytil za železné kliky a otevřel je. Dva strážní stáli přímo za nimi.

MacGil kypěl zlostí, když se na něj strážní tázavě podívali.

Ale Godfrey na nic nečekal, prosmýkl se kolem nich a už byl na dlouhé chodbě.

„Zadržte ho!“ zařval MacGil. „A někde ho zavřete, aby ho královna neviděla. Nechci, aby zkazil své matce radost ze slavnostního dne její dcery.“

„Ano, můj pane,“ řekli strážní, zavřeli dveře a vydali se za Godfreyem.

MacGil se s tváří rudou vzteky, a těžce dýchaje, znovu posadil, ve snaze se uklidnit. Snad už potisící se znovu tázal, jak se mohlo stát, že zplodil takového potomka.

Pak se podíval na své zbývající děti. Všichni čtyři mu oplátili pohled a v tichosti čekali, co bude následovat. MacGil se zhluboka nadechl a snažil se znovu zkoncentrovat myšlenky.

„Tím zbýváte už jenom vy dva,“ pokračoval potom. „A z vás dvou jsem si vybral nástupce.“

MacGil se obrátil ke své dceři.

„Budeš to ty, Gwendolyn.“

Všichni čtyři zalapali po dechu. Do jednoho vypadali šokovaně a Gwendolyn nejvíc ze všech.

„Řekl jsi to správně, otče?“ zeptal se Gareth. „Řekl jsi Gwendolyn?“

„Otče, jsem poctěna,“ řekla Gwendolyn. „Ale nemohu to přijmout. Jsem přece žena.“

„Pravda, žena nikdy předtím neseděla na trůně MacGilů. Ale rozhodl jsem se tuto zvyklost změnit. Gwendolyn, máš tu nejlepší povahu a bytost, jakou jsem u mladých dívek ještě nikdy neviděl. Jsi mladá a, bude-li si to Bůh přát, já budu žít ještě dlouho. A až nadejde čas, kdy bude vláda u konce, budeš moudrá natolik, abys mohla vládnout. Království bude tvoje.“

„Ale otče!“ zaječel zsinálý Gareth. „Já jsem nejstarší legitimní syn! V celé historii MacGilů to byl pokaždé nejstarší syn kdo byl určen následníkem.“

„Já jsem král,“ řekl MacGil temně, „já tvořím tradici.“

„Ale to není fér!“ namítal Gareth třesoucím se hlasem. „Já mám být příštím králem. Ne moje sestra. Ne žádná holka!“

„Mlč, kluku!“ zakřičel MacGil třesoucí se zlostí. „Dovoluješ si snad zpochybňovat moje rozhodnutí?“

„Takže jsem ve výběru přeskočen ženou? Takhle o mě smýšlíš?“

„Tak jsem rozhodl,“ řekl MacGil. „A ty to budeš respektovat a poslušně se tím řídit, stejně jako všichni ostatní v mém království. Nyní můžete všichni odejít.“

Jeho děti se rychle uklonily a spěchaly ven z místnosti.

Ale Gareth se ve dveřích náhle zastavil, neschopen prostě jen tak odejít.

Otočil se zpět a podíval se na otce.

MacGil mohl i přes celou místnost dobře vidět zklamání, které měl ve tváři. Zcela jistě předpokládal, že bude dnes jmenován. Ba co víc: on si to přál. Zoufale. Což pro MacGila však nebylo žádné překvapení – právě toto byl největší důvod, proč mu následnictví nesvěřil.

„Proč mě nenávidíš, otče?“ zeptal se.

„Není pravda, že tě nenávidím. Jenom si nemyslím, že se nejlépe hodíš k vládnutí v mém království.“

„A proč?“ naléhal Gareth.

„Protože je to přesně to co chceš.“

Garethova tvář potemněla. MacGil ho odhadl naprosto přesně. Hleděl mu teď do očí a viděl v nich zlobu tak obrovskou, že si to nikdy ani nedokázal představit.

Bez dalšího slova Gareth odkráčel z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

Ozvěna se rozlehla po místnosti až se MacGil otřásl. V pohledu svého syna spatřil zlobu tak hlubokou, jakou nevídal ani u svých nejhorších nepřátel. V tom okamžiku si vybavil Argona a jeho předpověď o blízkém nebezpečí.

Mohlo by být až takhle blízko?

KAPITOLA ŠESTÁ

Thor sprintoval napříč rozlehlou arénou co mu síly stačily. Za sebou slyšel kroky svých pronásledovatelů z královské gardy. Pronásledovali ho napříč rozpáleným, prašným pískem a neustále u toho kleli. Přímo před ním byli členové – a noví rekruti – Legie, desítky chlapců stejných jako on, jenom starších a silnějších. Trénovali a zároveň byli zkoušeni na mnoha místech. Někteří trénovali boj s kopím, jiní házeli oštěpy a několik málo dalších trénovalo techniky s píkami. Ti, kteří házeli na vzdálené terče, málokdy minuli. Tohle byli jeho sokové a působili více než impozantně.

Mezi nimi byla i spousta opravdových rytířů, členů Stříbrných. Stáli v širokém půlkruhu a sledovali dění kolem. Posuzovali. Rozhodovali koho si ponechají a kdo bude poslán zpátky domů.

Thor věděl, že se bude muset ukázat. Bude muset na tyto muže zapůsobit. Během několika málo okamžiků ho strážci dopadnou. Pokud kdy měl šanci svůj záměr provést, nastala právě teď. Jenže jak? Uháněl dále napříč cvičišťem a rychle přemýšlel, rozhodnut dosáhnout svého cíle.

Jak Thor běžel arénou, ostatní si ho začali všimnat. Někteří z rekrutů přestali s tréninkem, kterému se právě věnovali, a stejně tak i několik rytířů. Jenom o okamžik později už Thor cítil, že na sebe strhl pozornost všech. Vypadali překvapeně a on si uvědomil, že se musí opravdu divit, kdože to tu narušuje jejich trénink, a navíc má v patách tři královské strážce. Takhle první dojem udělat nechtěl. Po celý svůj život si představoval okamžik, kdy vstoupí do Legie, a tohle se tomu nepodobalo ani v nejmenším.

Jak Thor upaloval dál, přemýšleje co si počít, události nabraly prostý spád. Jeden velký chlapec, rekrut, se rozhodl, že udělá na ostatní dojem a Thora zastaví. Vysoký, svalnatý a téměř dvakrát tak velký jak Thor, teď pozvedl svůj dřevěný meč, aby zahradil Thorovi cestu. Thor si uvědomil, že se jej pokusí srazit k zemi, aby ho zesměšnil a zároveň si získal respekt ostatních rekrutů.

To ho rozezličilo. Thor neměl s tímto chlapcem co do činění. Nebyl to vůbec jeho souboj. Ale on mu teď zahrazuje cestu a do souboje vstupuje jenom proto, aby se ukázal před ostatními.

Když se přiblížil, Thor nemohl uvěřit, jak je tenhle chlapec velký. Tyčil nad ním jako věž a mračil se zpoza svých hustých vlasů, které mu spadaly do čela. Jeho bojovně vysunutá brada byla snad ta největší jakou kdy Thor viděl. Nedokázal si ani představit, jak by s takovým hromotlukem mohl být jenom pohnout.

Chlapec zaútočil svým dřevěným mečem a Thor věděl, že musí jednat rychle, jinak bude sražen do písku.

Thorovy reflexy se opět ujaly vlády. Instinktivně sáhl po praku, napřáhl se a vrhnul kámen po chlapcově ruce. Střela našla svůj cíl a vyrazila mu meč z ruky zrovna v okamžiku, kdy se chystal k úderu. Zbraň vyletěla, chlapec vykřikl a chytil se za ruku.

Thor nemeškal. Využil dočasné převahy a zaútočil. S rozeběhem vyskočil do vzduchu a oběma nohama současně kopl přímo před sebe, rovnou doprostřed chlapcovy rozložené hrudi. Jenže ten byl tak silný, že to bylo stejné, jako by byl kopal do dubového kmene. Chlapec se sotva zapotácel a ustoupil o malý krůček, zatímco Thor se zastavil v letu na místě a potom tvrdě dopadl na zem u protivníkůvých nohou.

Tohle není dobrý, pomyslel si Thor, když s žuchnutím a zvoněním v uších dopadl na zem.

Thor se pokusil dostat se zpátky na nohy, ale chlapec byl o krok rychlejší. Natáhl se, chytil Thora za košili na zádech a poslal jej tvář napřed do písku dobré dva metry od sebe.

Ostatní chlapci kolem nich okamžitě utvořili uzavřený kruh a začali povzbuzovat. Thor zrudnul ponížením.

Pokusil se otočit a vstát, ale chlapec byl i tentokrát příliš rychlý. Už byl zase na něm, aby jej přišpendlil k zemi. Než se Thor nadál, tak šarvátka přešla do zápasnického souboje, a váha toho druhého byla neskutečná.

Thor, jakoby z dále, slyšel hlasy ostatních rekrutů, kteří stáli všude kolem a pokřikovali. Nebylo pochyb, že chtějí vidět krev. Chlapcova tvář se zakabonila, když vztáhnul ruce k Thorově hlavě, palce namířené na jeho oči. Thor tomu nemohl uvěřit – vypadalo to, že mu ten kluk opravdu chce ublížit. To se vážně chtěl ukázat i za takovou cenu?

V posledním okamžiku se Thorovi podařilo uhnout hlavu do strany, což jeho protivníka vyvedlo z rovnováhy, a ten se musel oběma rukama opřít o zem. Thor okamžitě využil šance a odkulil se stranou.

Pak se ihned postavil na nohy a stanul chlapci, který se již rovněž stihl postavit, tváří v tvář. Kluk zaútočil pěstí na Thorovu hlavu, ten se ale v posledním okamžiku skrčil. Vlna vzduchu ovanula jeho tvář a Thor si uvědomil, že kdyby ho býval protivník trefil, rána by byla tak silná, že by mu určitě zlomil čelist. Thor se narovnal a spodním hákem udeřil chlapce do břicha. Sotva to však mělo nějaký účinek. Bylo to stejné, jako kdyby bušil do stromu.

Než mohl Thor podniknout něco dalšího, chlapcův loket přistál rovnou v jeho tváři.

Thor se zapotácel a chytil se za tvář. Bylo to jak rána těžkým kladivem. Až se mu z toho rozzvonilo v uších.

Chlapec okamžitě využil Thorovy nepozornosti a kopl patou přímo před sebe, trefuje Thora doprostřed hrudi. Rána byla tak silná, že nebohý Thor odletěl několik kroků zpět, a tam se nekontrolovaně zřítíl na záda do písku. Ostatní chlapci vřískali nadšením.

Celý otřesený, se Thor začal zvedat, ale chlapec zaútočil ještě jednou. Zhoupnul se v bocích a trefil jej pěstí rovnou do tváře, posílaje Thora opět na záda – a tentokrát už nadobro.

Thor ležel bez pohybu, slyšel ztlumené hlasy ostatních a v puse cítil slanou chuť krve, která mu do ní tekla z rozbitého nosu. Také cítil, jak mu začíná otíkat tvář. Zasténal bolestí. Otevřel oči a uviděl velkého kluka, který se k němu již otočil zády a odcházel k ostatním oslavovat vítězství.

Thor to chtěl prostě vzdát. Ten kluk byl obrovský, bojovat s ním bylo marné. Navíc už nedokázal unést žádné další bití. Ale něco uvnitř mu nedovolilo toho jenom tak nechat. Nesměl to prohrát. Ne před všemi těmihle lidmi.

Nezvdávej se. Vstaň. Vstaň už!

Nějakým způsobem v sobě Thor našel další síly. Zasténal a překulil se na všechny čtyři. A potom se pomaloučku postavil. Podíval se na chlapce. S oteklýma očima a krví ve tváři horko těžko viděl co se děje před ním. Těžce oddychuje pozvedl znovu ruce zaťaté v pěsti do obranného gardu.

Velký kluk se otočil a zíral na Thora. Zakroutil hlavou, jakoby nechtěl uvěřit, že to Thor pořád ještě myslí vážně.

„Měl jsi zůstat na zemi, chlapče,“ řekl temně, když pomalu kráčel zpátky k Thorovi.

„DOST!“ zakřičel jakýsi hlas. „Eldene, zpátky!“

Najednou se objevil rytíř, vstoupil mezi oba zápasníky a vztyčenou dlaní zastavil Eldena, aby se nemohl k Thorovi přiblížit. Dav ztichl, když se rytíř objevil. Tento muž zde očividně požíval velkého respektu.

Thor se na rytíře uctivě podíval. Bylo mu mezi dvaceti a třiceti lety, byl vysoký, s širokými rameny a čtvercově tvarovanou čelistí. Jeho dobře udržované vlasy měly hnědou barvu. Od prvního okamžiku se Thorovi líbil. Jeho prvotřídní zbroj, kroužková košile z leštěného stříbra, nesla královský erb, sokola rodu MacGilů. Thorovi vyschlo v krku. Erb znamenal, že stojí před členem královské rodiny. Nemohl tomu uvěřit.

„Vysvětli co jsi zač, chlapče,“ řekl muž k Thorovi. „Proč jsi vtrhnul do arény bez pozvání?“

Než mohl Thor jakkoliv reagovat, pronikli najednou skrz kruh oni tři strážní. Jejich velitel těžce oddechoval a ukazoval prstem na Thora.

„Neuposlechl našich příkazů!“ křičel strážný. „Teď ho spoutám a odvedu do královské kobky!“

„Neudělal jsem nic špatného!“ protestoval Thor.

„Neudělal jo?“ křičel dále muž. „A co neoprávněné vloupání na královský pozemek?“

„Všechno co jsem chtěl, bylo dostat šanci!“ zakřičel Thor v odpověď, otočil se a uklonil směrem k rytíři. „Jediné co jsem chtěl, bylo dostat šanci být přijat k Legii!“

„Tohle cvičiště je jenom pro pozvané, chlapče,“ ozval se drsný hlas.

Do kruhu vstoupil další válečník. Široký padesátník, který vypadal rozmrzele. Měl plešatou hlavu a krátký plnovous. Přes nos se mu táhla dlouhá jizva. Vypadal, že strávil snad celý svůj život jako profesionální voják, a podle odznaku na jeho zbroji, zlaté broži, se zdálo, že je to jejich velitel. Thorovo srdce se při pohledu na něj rozbušilo: generál.

„Nebyl jsem pozván, sire,“ řekl Thor. „To je pravda. Ale celý život jsem snil, že tu jednou budu moci stát. Všechno, co žádám, je dostat šanci ukázat co dokážu. Jsem stejně dobrý jako kterýkoliv z těchto rekrutů. Jediné co potřebuji je dostat jednu jedinou šanci to dokázat. Prosím. Stát se členem Legie je všechno o čem jsem kdy snil.“

„Tohle cvičiště ale není pro snílky, chlapče,“ dostalo se mu bručivé odpovědi. „Je pro bojovníky. A žádné výjimky v pravidlech tu také nejsou. Rekruti jsou vybíráni.“

Generál kývl hlavou a královští strážníci s pouty v rukou vykročili směrem k Thorovi.

Potom ale náhle rytíř s královským erbem předstoupil a vztyčenou dlaní strážné zastavil.

„Možná, že v tomto případě by mohla být učiněna výjimka,“ řekl.

Strážní se na něj ohromeně podívali. Očividně chtěli něco říci, ale museli držet jazyk za zuby, aby nezneuctili člena královské rodiny.

„Obdivuji tvého bojového ducha, chlapče,“ pokračoval rytíř. „Než tě pošleme zpátky domů, rád bych se přece jen podíval, co dovedeš.“

„Ale Kendricku, máme přece pravidla, která ...“ řekl generál, očividně rozladěný nad vývojem situace.

„Královská rodina tvoří tato pravidla,“ odpověděl Kendrick přísně, „a celá Legie se zodpovídá rovněž královské rodině.“

„Odpovídáme tvému otci, králi – ne tobě,“ odsekl generál vzdorně.

Vzduch naplnilo napětí. Thor nechtěl radši ani pomyslet jakou šlamastyku právě možná způsobil.

„Znám svého otce a vím, co by v takové situace chtěl udělat. Přál by si, aby tento chlapec dostal svojí šanci. A to je přesně to, co také uděláme.“

Generál se na něj několik dlouhých chvil upřeně díval. Potom se uklonil.

Kendrick se otočil k Thorovi a prohlížel si ho svýma hnědýma, pronikavýma očima. Měl vskutku královskou tvář, ale i tvář bojovníka.

„Dám ti jednu jedinou šanci,“ řekl Thorovi. „Podíváme se, jestli dokážeš trefit támhle ten terč.“

Ukázal směrem k svazku sena, vzdáleném skoro přes celou arénu. Uprostřed svazku byla malá červená tečka. Několik kopí bylo již v terči zabodnutých, ale žádné netrefilo červený střed.

„Nikdo z těchto chlapců se tam netrefil – pokud ty dokážeš trefit značku až odsud, můžeš se k nám přidat.“

Rytíř ustoupil stranou a Thor ucítil na zádech pohledy všech přítomných.

Pohlédl na stojan s oštěpy a pozorně si jeden po druhém prohlédl. Byly té nejvyšší kvality. Lepší než jakékoliv, které viděl dřív. Vyrobeny ze solidního dubového dřeva a obalené v té nejpevnější kůži. Srdce se mu rozbušilo jako o závod, když postoupil kupředu a utřel si do rukávu krev, která mu stále ještě tekla z nosu. Takhle nervózní snad ještě nikdy v životě předtím nebyl. Očividně mu dali úkol, který bylo téměř nemožné splnit. Ale musel se o to alespoň pokusit.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.